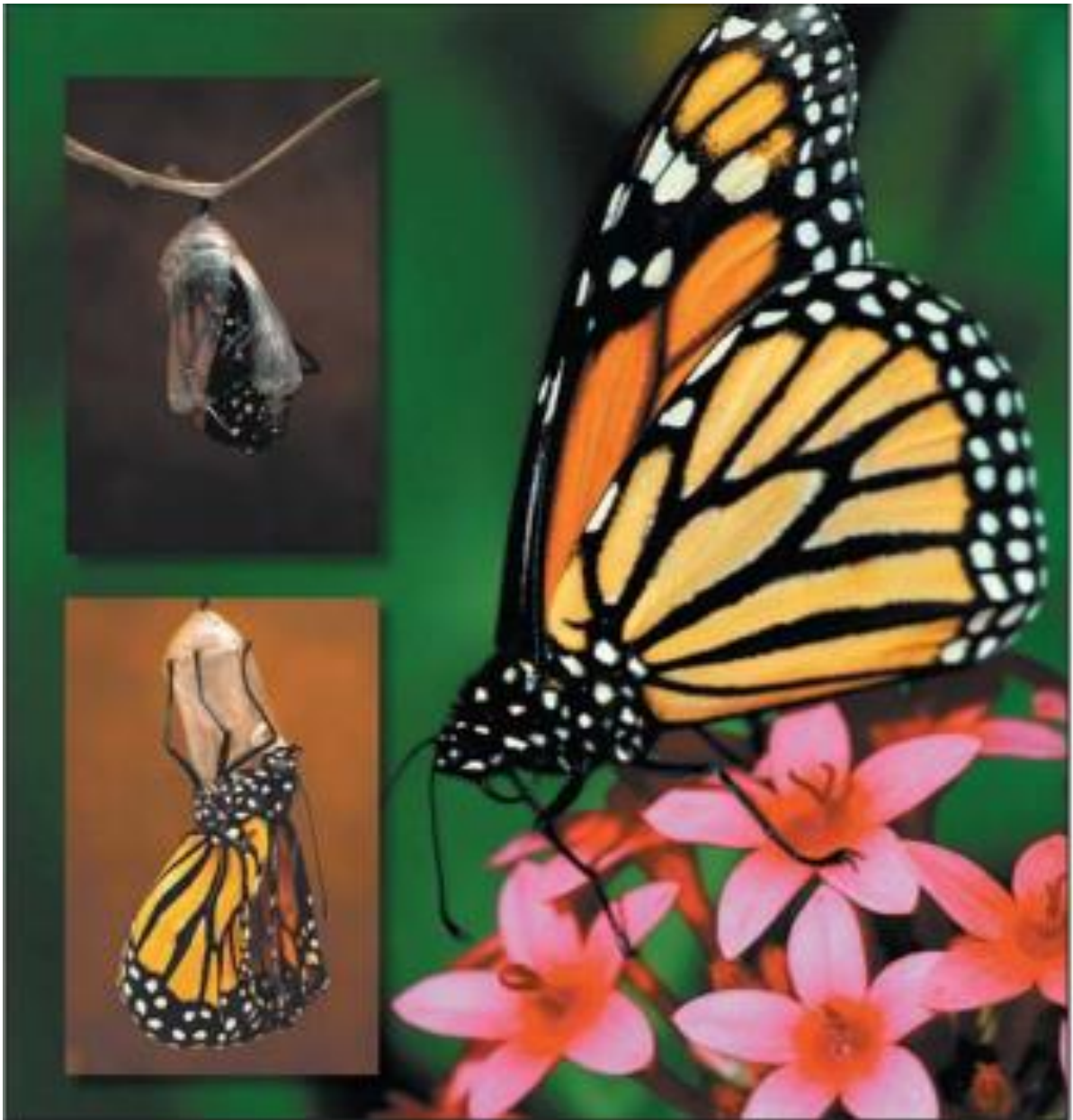

หลักสูตรการศึกษาพระคัมภีร์
พลังการเปลี่ยนแปลงของพระวิญญาณของพระ
เจ้า

บทที่ 9

พลังการเปลี่ยนแปลงของพระวิญญาณของพระเจ้า

“อย่าประพุดตามอย่างโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้รู้ว่าพระประสงค์ของพระเจ้าคืออะไร อะไรดี เป็นที่ยอมรับและสมบูรณ์แบบ” — อัครสาวกเปาโล (โรม 12:2 ฉบับมาตรฐานฉบับแก้ไขใหม่)

สิ่งมีชีวิตไม่ก็ชนิดสามารถเทียบเคียงกับความงามของผีเสื้อพระมหากษัตริย์ได้ สีส้มและสีดำที่สวยงามของมันเป็นภาพที่ตื่นตาตื่นใจและเพลิดเพลิดตา

แต่พระมหากษัตริย์ไม่ได้เริ่มต้นด้วยวิธีนั้น ก่อนที่มันจะโตเต็มที่ มันจะต้องผ่านการเปลี่ยนแปลงที่น่าทึ่งหลายอย่าง เริ่มจากไข่ขนาดครึ่งมิลลิเมตร ผีเสื้อที่จะเติบโตภายในไข่เป็นเวลาหลายวันก่อนจะถึงระยะดักแด้ เมื่อมันเริ่มเป็นตัวหนอนลายทางสีเขียวเหลืองสดใส ในขั้นตอนนี้มันจะลอกคราบซ้ำๆ เพิ่มผิวหนังใหม่และผลัดขนเก่าจึงจะเติบโตต่อไปได้ จากนั้นมันก็พร้อมสำหรับขั้นตอนต่อไปของชีวิตในฐานะดักแด้หรือดักแด้

ในขณะนี้ หนอนผีเสื้อจะห้อยตัวกลับหัว โดยปกติจะเกาะอยู่บนกิ่งไม้ และห่อหุ้มตัวมันเองด้วยรังไหม ที่นี้เป็นเวลาประมาณ 10 ถึง 14 วัน มันผ่านการเปลี่ยนแปลงที่น่าทึ่งอีกครั้ง ในตอนท้ายของขั้นตอนนี้ เกราะป้องกันของมันจะโปร่งใส และผีเสื้อราชินีตัวเต็มวัยที่สง่างามก็โผล่ออกมา

เมื่อการเปลี่ยนแปลงเสร็จสมบูรณ์ ผีเสื้อก็เริ่มต้นชีวิตใหม่ สิ่งมีชีวิตใหม่นั้นแตกต่างจากที่เราเห็นก่อนหน้านี้อย่างมาก เมื่อโตเต็มที่ก็เปลี่ยนไปหลายอย่าง มันเปลี่ยนไปเป็นสิ่งที่แตกต่างออกไป ผลลัพธ์สุดท้ายแตกต่างจากจุดเริ่มต้นอย่างมาก

พระคัมภีร์บอกเราว่า เราจำเป็นต้องผ่านการเปลี่ยนแปลงเช่นกัน การเปลี่ยนแปลงด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้า จาก "คนเก่า" เป็น "คนใหม่" มนุษย์ "ได้รับความรู้ใหม่" และ "ถูกสร้างตามพระเจ้า ใน ความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง" (โคโลสี 3:9-10; เอเฟซัส 4:22-24)

ในบทเรียนนี้ เราจะพูดถึงการเปลี่ยนแปลงที่น่าทึ่งนี้ ซึ่งเกิดขึ้นได้จากพลังการเปลี่ยนแปลงของพระวิญญาณของพระเจ้า

พระวิญญาณบริสุทธิ์คืออะไร?

เรื่องราวในพระคัมภีร์ไบเบิลของอิสราเอลโบราณกล่าวถึงชนชาติหนึ่งที่คุ้นเคยกับพระวอนะของพระเจ้า อย่างสิ้นเหลือ—มากกว่าชนชาติอื่นๆ ในประวัติศาสตร์ กระนั้น ด้วยข้อยกเว้นบางประการ ชาวอิสราเอลกลับล้มเหลวในการดำเนินชีวิตตามคำแนะนำของพระเจ้าผู้สร้างอย่างแน่วแน่ แม้ว่าพระเจ้าจะประทานความรู้แก่พวกเขาเกี่ยวกับวิถีทางของพระองค์ แต่ในขณะที่พวกเขามีชีวิตอยู่

พระองค์ไม่ได้ประทานกำลังภายในที่พวกเขาต้องการเพื่อควบคุมธรรมชาติทางเนื้อหนังของพวกเขาอย่างสม่ำเสมอ

แต่พระองค์ทรงสัญญาว่าเวลาจะมาถึงเมื่อพลังทางวิญญาณนั้นจะไม่สามารถใช้ได้เฉพาะกับพวกเขาเท่านั้น แต่กับผู้คนจากทุกชาติผ่านของประทานแห่งพระวิญญาณของพระองค์

ประสบการณ์ของพวกเขาช่วยให้เราเข้าใจว่ามนุษย์ไม่สมบูรณ์หากปราศจากพระวิญญาณของพระเจ้า ดังที่อัครสาวกเปาโลอธิบายว่า “... ไม่มีใครรู้เรื่องของพระเจ้าเว้นแต่ [โดย] พระวิญญาณของพระเจ้า” (1 โครินธ์ 2:11 เน้นย่ำตลอด) เขากล่าวเสริมว่า “... มนุษย์ทุกคนไม่ได้รับสิ่งที่มาจากพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องไกลเวลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถรู้จักสิ่งเหล่านี้ได้ เพราะพวกเขามองเห็นได้ทางวิญญาณ” (ข้อ 14)

การหยั่งรู้ทางวิญญาณนี้สามารถเข้าถึงได้จากพระเจ้าในฐานะของประทานผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์เท่านั้น

พระเจ้าทรงจัดเตรียมพระวิญญาณของพระองค์ไว้สำหรับผู้ที่กลับใจอย่างแท้จริงและฝังตัวเก่าของพวกเขาไว้เป็นสัญลักษณ์ร่วมกับพระคริสต์ในหลุมฝังศพที่เต็มไปด้วยน้ำแห่งบัพติศมา

พระเยซูทรงสัญญากับกลุ่มผู้เชื่อที่กลับใจในลักษณะนี้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะ “นำ [พวกเขา] ไปสู่ความจริงทั้งหมด” (ยอห์น 16:13)

เพื่อให้เข้าใจว่าพระวิญญาณของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงเราได้อย่างไร เราต้องเข้าใจว่าวิญญาณนั้นคืออะไร เราเริ่มต้นด้วยการพิจารณาว่าพระเจ้าคืออะไร พระเยซูทรงอธิบายว่า “พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยวิญญาณและความจริง” (ยอห์น 4:24)

พระวิญญาณบรรยายถึงแก่นแท้ของพระเจ้าได้อย่างเหมาะสม

เช่นเดียวกับความรักที่บรรยายถึงแก่นแท้แห่งพระลักษณะของพระองค์ (1 ยอห์น 4:8, 16)

ทูตสวรรค์แจ้งมารีย์ว่าเธอจะให้กำเนิดพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์

อธิบายว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็น “ฤทธานุภาพของผู้สูงสุด” (ลูกา 1:35)

พระเยซูตรัสกับอัครสาวกของพระองค์ว่า “... คุณจะได้รับพลังเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนคุณ .”

(กิจการ 1:8) เปาโลอธิบายว่า “... พระเจ้าไม่ได้ประทานจิตใจที่ฉลาดแก่เรา แต่ประทานพลัง ความรัก และจิตใจที่ดี” (2 ทิโมธี 1:7) เปาโลและคนอื่นๆ แสดง

“หมายสำคัญและการอัศจรรย์อันทรงพลังโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณของพระเจ้า” (โรม 15:19)

พระคัมภีร์พรรณนาถึงพระวิญญาณของพระเจ้าว่าเป็นการสำแดงฤทธานุภาพอันสูงส่งภายในการทรงสร้างของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในผู้ที่พระองค์ทรงเรียกและกลับใจใหม่—วิสุทธิชน โดยผ่าน

“ฤทธานุภาพสูงสุด” (ลูกา 1:35)

พระองค์สามารถปลุกฝังคุณลักษณะแห่งธรรมชาติอันสูงส่งและพระอุปนิสัยของพระองค์ในตัวเรา

คุณลักษณะทางจิตวิญญาณอันสูงส่งเหล่านี้เปลี่ยนแปลงธรรมชาติของมนุษย์ที่อ่อนแอของเราจนถึงขอบเขตที่เรากลายเป็น “ผู้มีส่วนในธรรมชาติอันศักดิ์สิทธิ์” (2 เปโตร 1:4) โดยการเลือกในเชิงบวก เราต้องเต็มใจที่จะดำเนินชีวิตใหม่อย่างเชื่อฟัง—

เพื่อใช้พระวิญญาณของพระเจ้าเอาชนะธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังที่อ่อนแอของเรา

คำที่แปลว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์” สื่อถึงแนวคิดเรื่องอำนาจ ในภาษากรีกดั้งเดิม วลีสำหรับ “พระวิญญาณบริสุทธิ์” คือ *hagios pneuma* ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า “ลมศักดิ์สิทธิ์” *Pneuma* ยังหมายถึงลมหายใจ เช่นเดียวกับใน “ลมหายใจ [*pneuma*] แห่งชีวิต” (วิวรณ์ 11:11; เทียบกับ ปฐมกาล 7:15) เนื่องจากลมหายใจเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง

พระวิญญาณของพระเจ้าย่อมจำเป็นสำหรับชีวิตนิรันดร์เช่นกัน

และเช่นเดียวกับที่ลมเป็นพลังที่มองไม่เห็นแต่ทรงพลังในสภาพแวดล้อมทางกายภาพของเรา

ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงเป็นพลังที่ทรงพลังและมองไม่เห็นในการพัฒนาจิตวิญญาณของเรา

พจนานุกรมพระคัมภีร์ Holman

สรุปการเปรียบเทียบพระวิญญาณของพระเจ้ากับลมและลมหายใจในพันธสัญญาเดิม: “ในแง่หนึ่ง พระวิญญาณของพระเจ้าถูกพรรณนาว่าเป็นลมแรง [กับ] ภาษาฮีบรูใช้คำเดียวกัน *ruach* สำหรับลม ลมหายใจ และวิญญาณ ในช่วงเวลาของการอพยพ พระเจ้าทรงใช้ลมนี้เพื่อแยกน้ำทะเล

จึงทำให้ชาวอิสราเอลผ่านไปได้อย่างปลอดภัยและหลบหนีจากฟาโรห์และกองทัพของเขา (อพย 14:21) . .

จากทั้งหมดแปดสิบเจ็ดครั้งที่พระวิญญาณถูกอธิบายว่าเป็นลม

ตามสิบเจ็ดครั้งอธิบายว่าลมเป็นตัวแทนของพระเจ้า ส่วนใหญ่เป็นปีศาจ แข็งแกร่งและรุนแรง

คุณสมบัติของพระวิญญาณนี้สะท้อนถึงฤทธานุภาพของพระเจ้าอย่างชัดเจน”

ผีเสื้อตัวใหม่แตกต่างอย่างมากจากสิ่งมีชีวิตที่เคยมีมา มันถูกเปลี่ยนเป็นสิ่งที่แตกต่างออกไป
พระคัมภีร์บอกเราว่าเราจำเป็นต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงเช่นกัน

คำอธิษฐานอย่างหนึ่งของเปาโลคือขอให้พระเจ้า “ประธานวิญญูณแห่งสติปัญญาและการเปิดเผยแก่
[เรา] ในความรู้เรื่องพระองค์ . . . เพื่อ [เรา] จะได้รู้ว่าอะไรคือความหวังในการทรงเรียกของพระองค์ . . .
และฤทธานุภาพของพระองค์ที่ทรงมีต่อเราผู้เชื่อจะยิ่งใหญ่เพียงใด
ตามการทำงานของฤทธานุภาพอันเกรียงไกรซึ่งพระองค์ทรงกระทำในพระคริสต์
เมื่อพระองค์ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายและประทับนั่งเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ . . .”
(เอเฟซัส 1:17-20)

พระเจ้าทรงใช้การเปรียบเทียบนี้โดยตรงกับ “การทำงานของฤทธิอำนาจของพระองค์”
กับลมที่ทรงพลังเมื่อพระองค์ประธานพระวิญญูณบริสุทธิ์แก่สาวกของพระคริสต์เป็นครั้งแรก ดังที่ลูคา
เขียนว่า “เมื่อถึงวันเพ็นเทคอสต์ พวกเขาอยู่ที่เดียวกัน
ทันใดนั้นก็มีความเหมือนลมกรรโชกแรงมาจากสวรรค์ดังก้องไปทั่วบ้านที่พวกเขาตั้งอยู่
พวกเขาเห็นบางสิ่งที่เหมือนเปลวไฟที่แยกออกจากกันและยืนอยู่เหนือแต่ละคนที่นั้น
พวกเขาเต็มไปด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ และพวกเขาเริ่มพูดภาษาต่างๆ
ได้โดยฤทธิอำนาจที่พระวิญญูณบริสุทธิ์ประทานแก่พวกเขา” (กิจการ 2:1-4 ฉบับสดุดีใหม่)

หลังจากที่เปโตรเทศนาบทเทศนาอันทรงพลังที่อธิบายว่าทำไมพระเยซูถึงถูกประหาร
และปาฏิหาริย์ของการเสด็จมาของพระวิญญูณบริสุทธิ์ต่อเหล่าสาวกของพระองค์หมายความว่าอย่างไร
ผู้ฟังหลายคนของเปโตรก็ “สะเทือนใจ และกล่าวกับเปโตรและคนอื่นๆ พวกอัครสาวกว่า ‘ท่านพี่น้อง
เราจะทำอะไร? เปโตรจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘จงกลับใจใหม่
และให้ทุกคนรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์เพื่อการยกบาป
และคุณจะได้รับของประทานแห่งพระวิญญูณบริสุทธิ์ เพราะพระสัญญาที่มีแก่ท่านและบุตรธิดาของท่าน
และแก่ทุกคนที่อยู่ใกล้เท่าที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะทรงเรียก’” (ข้อ 37-39)

เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่พระเจ้าประธานพระวิญญูณของพระองค์แก่ทุกคนที่เต็มใจกลับใจจากบาป
โดยเริ่มเชื่อฟังพระองค์ (กิจการ 5:32) “จากนั้นคนที่ยอมรับสิ่งที่เปโตรพูดก็รับบัพติศมา
ในวันนั้นมีผู้เชื่อเพิ่มขึ้นประมาณสามพันคน พวกเขาใช้เวลาเรียนรู้คำสอนของอัครสาวก . . .” (กิจการ 2:41-
42) “ไม่เคยมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น!

อำนาจการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้ากำลังทำงานอย่างยิ่งใหญ่ในชีวิตของอัครสาวกและคนอื่นๆ
ที่พระองค์ทรงเรียก

คราวก่อน “พระเยซูทรงยืนยันเรื่องราว ‘ถ้าผู้ใดกระหาย ให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม
ผู้ที่เชื่อในเราตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ แม่น้ำที่มีน้ำดำรงชีวิตจะไหลออกมาจากใจของเขา’

แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เกี่ยวกับพระวิญญูณ [ซึ่ง] ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ .” (ยอห์น 7:37-39) ในที่นี้ พระเยซูไม่ได้หมายถึงการที่เราได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ์เท่านั้น แต่หมายถึงการที่พระวิญญูณหลั่งไหลออกมาจากเรา—เพื่อทำให้เกิด “ผลของพระวิญญูณ” . . ในความดีความชอบธรรมและความจริงทุกประการ” (เอเฟซัส 5:9)

ในทางที่จำกัด

พระวิญญูณบริสุทธิ์เปรียบได้กับการส่งแสงคุณภาพของพระเจ้าในฐานะการส่งแสงคุณภาพของพระเจ้า กระแสไฟฟ้าไหลผ่านสายไฟนำไฟฟ้าจากแหล่งกำเนิดไปยังอุปกรณ์ที่ใช้ ทรายเท่าที่การไหลของกระแสไฟฟ้าจากแหล่งกำเนิดไม่ขาดตอน อุปกรณ์เหล่านั้นก็ยังใช้พลังงานจากมัน แต่การหยุดชะงักของกระแสไฟฟ้าจะมาพร้อมกับการสูญเสียพลังงานไปยังอุปกรณ์ที่ใช้ การสัมผัสกับแหล่งพลังงานไฟฟ้าอย่างสม่ำเสมอเป็นสิ่งสำคัญ

เช่นเดียวกับพระวิญญูณของพระเจ้า

เราไม่มีความสามารถที่จะเก็บพลังของพระวิญญูณบริสุทธิ์ไว้ใช้อย่างถาวรเมื่อเราไม่รู้สึกริ่กอยากรับใช้พระเจ้า ถ้าเราหยุดความสัมพันธ์กับพระเจ้า เราก็ตัดขาดจากอำนาจของพระองค์ที่ทำงานอยู่ในเรา ดังนั้น “มนุษย์ภายใน” ของเราจำเป็นต้อง “สร้างใหม่วันแล้ววันเล่า” (2 โครินธ์ 4:16; เทียบที่ดัส 3:5)

บางคนอาจถามว่า:

พระวิญญูณบริสุทธิ์จะเป็นของประทานได้อย่างไรหากผลกระทบต่อเราขึ้นอยู่กับการรักษาความสัมพันธ์ที่มั่นคงกับพระเจ้า?

การเปรียบเทียบมีประโยชน์อีกครั้ง

สมมติว่าบริษัทพลังงานไฟฟ้าขนาดใหญ่จะให้บริการไฟฟ้าฟรีแก่บ้านเคลื่อนที่ทุกหลังภายในรัศมี 10 ไมล์จากโรงไฟฟ้า พลังงานไฟฟ้าสำหรับบ้านเหล่านี้จะเป็นของขวัญจากบริษัทไฟฟ้า

แต่สมมติว่าบ้านเหล่านี้หลายหลังถูกขนส่งไปยังสถานที่เกินขีดจำกัดที่บริษัทไฟฟ้ากำหนดไว้ พวกเขาจะยังคงมีสิทธิ์ได้รับบริการไฟฟ้าฟรีหรือไม่?

ไม่ การให้พลังงานไฟฟ้าฟรีจะใช้ได้เฉพาะกับผู้ที่อยู่ภายในขอบเขตที่บริษัทไฟฟ้ากำหนดเท่านั้น

ในทำนองเดียวกัน

การรักษาความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้าเป็นกุญแจสำคัญในการรับพลังทางวิญญูณจากพระองค์ พระเจ้าเป็นแหล่งพลังนั้น

เดวิด หนึ่งในไม่กี่คนที่กล่าวถึงในพันธสัญญาเดิมเพื่อรับพระวิญญูณบริสุทธิ์ เปรียบเทียบสิ่งนี้กับ “การประทับ” ส่วนตัวของพระเจ้าในชีวิตของเขา (สดุดี 51:11; 139:7)

เปาโลแสดงความคิดแบบเดียวกันนี้อย่างมากเมื่อเขาเขียนว่า “เพราะพระเจ้าเป็นผู้ทรงทำงาน [อย่างแข็งขัน]

ในตัวคุณทั้งตามความประสงค์และทำตามความพอพระทัยของพระองค์” (ฟิลิปปี 2:13)

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ทำงานอย่างแข็งขันภายในวิสุทธิชนที่พระองค์ทรงเรียกและเลือกสรร เปลี่ยนพวกเขาให้เป็นบุตรและธิดาของพระองค์ ทำให้พวกเขา

“จำเริญขึ้นในทุกสิ่งสู่พระองค์ผู้ทรงเป็นศิระษะ—พระคริสต์” (เอเฟซัส 4:15)

พระเยซูคริสต์ถึงพระวิญญาณของพระเจ้าว่าเป็น “พระวิญญาณแห่งความจริง” และ “พระผู้ช่วย” ที่ “มาจากพระบิดา” (ยอห์น 15:26) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าประทานกำลังแก่เราอย่างแข็งขันและโดยตรงผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์ เป็นฤทธิ์เดชอันทรงฤทธิ์ที่กระทำภายในเรา ช่วยเราให้ดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม

คำภาษากรีกที่แปลว่า “ผู้ช่วย” คือ *parakletos* เมื่อแปลว่า “ผู้ช่วยเหลือ” หรือ “ผู้ปลอบโยน” หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม ในตอนหนึ่งที่แปลว่า “ผู้วิงวอน” นั้นหมายถึงพระเยซูในฐานะผู้วิงวอนพระบิดาของเรา รูปกริยาของคำนี้คือ *parakaleo* ซึ่งแปลในพันธสัญญาใหม่ฉบับคิงเจมส์ในรูปแบบต่างๆ เช่น “วิงวอน” “ปลอบโยน” “ปรารธนา” “เตือนสติ” “วิงวอน” และ “อธิษฐาน” รูปแบบที่สามของคำว่า *paraklesis* เป็นคำนามที่แปลว่า “การปลอบโยน” “การเตือนสติ” “การปลอบโยน” และ “การข่มขู่”

Parakletos หมายถึง “เรียกให้อยู่เคียงข้าง” หรือ “ขอความช่วยเหลือ” (พจนานุกรมคำอธิบายฉบับสมบูรณ์ของ Vine ของคำในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ 2528, “ปลอบประโลม, ปลอบโยน, สบาย”)

ในการใช้เวลาในภาษากรีกมักใช้เพื่ออ้างถึงที่ปรึกษากฎหมายที่ยื่นคำร้องต่อศาล คำภาษากรีกทั้งสามคำนี้มาจากรากศัพท์ภาษากรีกที่แปลว่า “เรียกหาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง” ซึ่งหมายความว่าขอความช่วยเหลือ

จากความหมายเหล่านี้ เราจะเห็นว่า *parakletos* เมื่อใช้เพื่ออธิบายถึงพระวิญญาณของพระเจ้าในฐานะผู้ช่วยเหลือของเรา สื่อถึงแหล่งที่มาของความช่วยเหลือที่พร้อมให้เราในยามจำเป็นหรือมีปัญหา— สื่อถึงการทรงนำและความช่วยเหลือจากพระเจ้าแก่เราเหมือนกับทนายความ “ที่ปรึกษาสำหรับการป้องกัน” อาจเป็นไปได้ถ้าเราถูกพิจารณาคดีในศาล

เปาโลอธิบายสิ่งนี้ใน 2 โครินธ์ 1

แต่ผลกระทบทั้งหมดของคำอธิบายของเปาโลเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในฐานะผู้ช่วยเหลือของเรานั้นหายไปในการแปลภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ ทั้งนี้เนื่องจากคำภาษากรีก *parakletos*, *paraklesis* และ *parakaleo* นั้นยากที่จะแปลเป็นรูปแบบที่เหมาะสมของคำภาษาอังกฤษคำเดียว

คำภาษาอังกฤษที่ใช้บ่อยที่สุดโดยผู้แปลเพื่อปลอบโยนและปลอบใจ—

ไม่ได้แสดงความหมายที่สะท้อนจากคำภาษากรีกอย่างเพียงพอ

เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของการแปลนี้ในข้อความอ้างอิงต่อไปนี้

เราได้แทนที่ในวงเล็บรูปแบบที่เหมาะสมของคำว่า help หรือวลีที่มีคำว่า help

สำหรับคำปลอบโยนและคำปลอบใจที่นักแปลใช้ สิ่งนี้บ่งบอกถึงเจตนาของเปาโลได้ดียิ่งขึ้น

เปาโลเขียนว่า “สาธุการแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาแห่งความเมตตาและพระเจ้าแห่ง [ความช่วยเหลือทางวิญญาณของพระเจ้า] ทั้งปวง ผู้ทรง [ช่วย] เราในความทุกข์ยากทั้งหมดของเรา เพื่อเราจะสามารถ [ช่วย] สิ่งเหล่านั้นได้ ที่กำลังเดือดร้อน ด้วย [ความช่วยเหลือทางวิญญาณ] ซึ่งพระเจ้า [ช่วยเหลือ] เราเอง

เพราะการทนทุกข์ของพระคริสต์มีมากในเราฉันใด [ความช่วยเหลือฝ่ายวิญญาณ] ของเราก็บริบูรณ์ด้วยพระคริสต์ฉันนั้น ตอนนี้ถ้าเราเป็นทุกข์ ก็เพื่อ [ความช่วยเหลือทางจิตวิญญาณ] และความรอดของคุณ ซึ่งมีผลสำหรับการรอดทนต่อความทุกข์ยากแบบเดียวกับที่เราประสบเช่นกัน หรือหากเรา [ได้รับการช่วยเหลือทางวิญญาณ] ก็เพื่อ [ความช่วยเหลือทางวิญญาณ] และความรอดของคุณ และความหวังของเราที่มีต่อท่านนั้นแน่นอน เพราะเรารู้ว่าเมื่อท่านมีส่วนในความทุกข์ ท่านก็จะได้รับ [ความช่วยเหลือฝ่ายจิตวิญญาณจากพระเจ้า] เช่นกัน” (2 โครินธ์ 1:3-7)

เปาโลต้องการให้ชาวโครินธ์ไม่ลืมว่าพวกเขาสามารถเข้าถึงและพึ่งพาความช่วยเหลืออันทรงพลังจากพระเจ้าผู้สร้างจักรวาลได้ “เพราะพระองค์ตรัสเองว่า ‘เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย’ ดังนั้นเราจึงอาจกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือของข้าพเจ้า ฉันจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรฉันได้’” (ฮีบรู 13:5-6)

พระเจ้านำออกเหนือไปจากการช่วยเหลือผู้ที่รับใช้พระองค์เท่านั้น พระองค์ทรงเป็นแรงบันดาลใจและนำพวกเขาผ่านพระวิญญาณของพระองค์ เปาโลเขียนว่า “เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำคนเหล่านั้น คนเหล่านี้ก็เป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8:14) และเปโตรอธิบายว่า “ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าพูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (2 เปโตร 1:21)

มาด้วยกันว่าพระเจ้าทรงนำและดูแลผู้รับใช้ของพระองค์อย่างไรในยุคต่างๆ

พระวิญญาณของพระเจ้าก่อนยุคคริสตจักร

พระวิญญาณของพระเจ้าถูกกล่าวถึงครั้งแรกในคัมภีร์ไบเบิลเมื่อใด?

“ในปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ตอนนั้นโลกไม่มีรูปร่างและว่างเปล่า
ความมืดอยู่เหนือผิวน้ำลึก และพระวิญญาณของพระเจ้าลอยอยู่เหนือน้ำ” (ปฐมกาล 1:1-2 ฉบับไทยใหม่)

ในบทแรก พระคัมภีร์แนะนำให้เรา รู้จักผลกระทบอันทรงพลังของพระวิญญาณของพระเจ้า
ข้อที่ตามมากล่าวถึงพระเจ้าด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณ ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น
“โดยพระวิญญาณพระองค์ทรงประดับท้องฟ้า .” (โยบ 26:13).

จากนั้นพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ “ตามพระฉายาของพระองค์” (ปฐมกาล 1:26-28)
พระองค์ทรงวางชายหญิงคู่แรกไว้ในสวนเอเดน ซึ่งพวกเขาสามารถกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิตได้ (ปฐมกาล
2:9)

พระคริสต์ทรงสอนว่า “ชีวิต”—ชีวิตนิรันดร์—มีได้ทางพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้น (ยอห์น 6:63)
เปาโลอธิบายว่า “ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ผู้ทรงชุบพระเยซูให้เป็นขึ้นมาจากความตายสถิตอยู่ในคุณ
พระองค์ผู้ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายก็จะประทานชีวิตให้กับร่างกายที่ต้องตายของคุณผ่านทาง
พระวิญญาณของพระองค์ [ซึ่ง] สถิตอยู่ในคุณ” (โรม 8:11). ดังนั้น
ต้นไม้แห่งชีวิตจึงเป็นตัวแทนของพลังแห่งการให้ชีวิตของพระวิญญาณของพระเจ้า

แน่นอนว่าอดัมและอีฟมีโอกาสเลือกอีกครั้ง พวกเขาเลือกต้นไม้ที่แสดงถึงความรู้ผิดชอบชั่วดี—
ผลจากการชักจูงของซาตาน พวกเขาเลือกผลของต้นไม้ที่แสดงถึงความรู้ผิดชอบชั่วดี—
“ต้นไม้แห่งความสำนึกในความดีและความชั่ว”—

แทนที่จะเป็นพลังในการปราบและควบคุมธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งเป็นตัวแทนของผลไม้ม
ของต้นไม้แห่งชีวิต (ปฐมกาล 2:16-17; 3:6) นำเสรีภาพที่พวกเขาไม่เข้าใจว่าความรู้เพียงอย่างเดียว—
โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ที่ได้มาจากการประสพการณ์ของมนุษย์เป็นหลัก—ไม่เพียงพอ

ดังนั้น

ประวัติศาสตร์ของมนุษย์กับอดัมและอีฟจึงเริ่มต้นขึ้นโดยปราศจากการสถิตอยู่ของพระเจ้าในชีวิตพวกเขา
พวกเขาขาดพลังและความช่วยเหลือจากพระวิญญาณ

ในสมัยของโนอาห์ การเลือกของอดัมและอีฟส่งผลต่อลูกหลานของพวกเขาอย่างไร?

“แผ่นดินโลกก็เสื่อมทรามต่อพระพักตร์พระเจ้า และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยความรุนแรง
พระเจ้าจึงทอดพระเนตรดูแผ่นดิน และแท้จริงมันเสื่อมโทรม
เพราะเนื้อหนังทั้งหมดได้ทำให้ทางของพวกเขาเสื่อมเสียไปบนโลก” (ปฐมกาล 6:11-12)

มนุษย์ที่ไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้าไม่สามารถควบคุมธรรมชาติเนื้อหนังของตนเองได้
การควบคุมดังกล่าวต้องการมากกว่าความรู้เพียงอย่างเดียว
ต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้าผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์

แต่จนกว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์เพื่อชดใช้บาปของมนุษยชาติ

พระเจ้าจะทรงเริ่มถวายพระวิญญาณของพระองค์แก่ทุกคนที่มาหาพระองค์ด้วยวิญญานแห่งการกลับใจอีกครั้ง

ปกติแล้วพระเจ้าทรงสื่อสารกับมนุษย์อย่างไรหลังจากที่ซาตานหลอกอดัมและอีฟ?

“... มนุษย์ได้รับการกระตุ้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งตรัสจากพระเจ้า” (2 เปโตร 1:20-21 ฉบับมาตรฐานไทยใหม่)

แม้ว่ามนุษยชาติโดยรวมไม่สามารถเข้าถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ แต่พระเจ้าได้ประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่ผู้รับใช้ที่ได้รับเลือกบางคนซึ่งพูดแทนพระองค์ พระเจ้ายังทรงพอใจให้ข้อความของพระองค์ผ่านพวกเขาให้บันทึกไว้สำหรับเราในวันนี้ในหน้าของพระคัมภีร์

มนุษยชาติฟังผู้ส่งสารเชิงพยากรณ์เหล่านี้ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากพระวิญญาณของพระเจ้าหรือไม่?

“แต่พระองค์ทรงส่งผู้เผยพระวจนะไปหาเขาเพื่อนำเขากลับมาหาพระยาห์เวห์ และพวกเขาเป็นพยานปรักปรำพวกเขา แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง” (2 พงศาวดาร 24:19; เปรียบเทียบปฐมกาล 6:5; เนหะมีย์ 9:26)

ดังเช่นทุกวันนี้ คนส่วนใหญ่เพิกเฉยต่อคำเตือนของผู้ส่งสารของพระเจ้า ในทำนองเดียวกัน คนส่วนใหญ่ในปัจจุบันเลือกที่จะเพิกเฉยต่อคำเตือนเดียวกันที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ ทศนคติของมนุษย์ที่มีต่อพระวาระของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง

อะไรคือข้อสรุปของพระเจ้าเกี่ยวกับมนุษยชาติเมื่อพระองค์เริ่มใช้โนอาห์?

“แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘วิญญาณของเราจะไม่ต่อสู้กับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขาเป็นมนุษย์ อายุของเขาจะยืนยาวหนึ่งร้อยยี่สิบปี’” (ปฐมกาล 6:3)

การต่อต้านทุกสิ่งทีพระองค์พยายามสอนมนุษย์นั้นรุนแรงมากในสมัยของโนอาห์ จนพระเจ้าตัดสินใจให้มนุษย์มีเวลาอีกเพียง 120 ปีก่อนที่พระองค์จะทำลายทุกอย่างยกเว้นครอบครัวของโนอาห์ ความพิณาศนั้นเกิดขึ้นจากสิ่งที่เรียกว่าอุทกภัยของโนอาห์

หลังจากน้ำท่วม พระเจ้าทรงเรียกและใช้อับราฮัม ในปีต่อๆ มา พระองค์ทรงใช้บุตรชาย หลานชาย และเหลนของอับราฮัม จากนั้นหลายชั่วอายุคนต่อมา พระองค์เริ่มทำงานกับชนชาติอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงเริ่มต้นผ่านลูกหลานบางคนของอับราฮัม

พระเจ้าทรงสื่อสารกับอิสราเอลผ่านทางพระวิญญาณในผู้เผยพระวจนะของพระองค์หรือไม่?

“พระองค์ทรงประทานพระวิญญูณที่ดีของพระองค์ให้สั่งสอน [ชนชาติอิสราเอล] และมีได้หวงอาหารของพระองค์จากปากของพวกเขา และทรงประทานน้ำให้พวกเขาแก่กระหาย สี่สิบปีที่พระองค์ทรงเลี้ยงดูพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาไม่ขาดแคลนอะไรเลย .” (เนหะมีย์ 9:20-21; เปรียบเทียบข้อ 30)

งานนักหนาสาหัสในการพยามนำคนอิสราเอล ซึ่งโมเสสซึ่งเป็นชายเพียงคนเดียวในเวลานั้นที่มีพระวิญญูณบริสุทธิ์กับพระเจ้าว่า “เราแบกรับคนเหล่านี้ทั้งหมดคนเดียวไม่ได้ ภาระหนักเกินไปสำหรับข้าพเจ้า” (กัณฑ์การวิถึ 11:14)

“พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า ‘จงรวบรวมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลเจ็ดสิบคน ซึ่งเจ้ารู้ว่าเป็นผู้อาวุโสของประชาชนและเป็นเจ้าหน้าที่เหนือพวกเขา นำพวกเขาไปที่พลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อพวกเขาจะยืนอยู่กับเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะลงมาสนทนากับท่านที่นั่น เราจะรับเอาพระวิญญูณที่สถิตอยู่กับเจ้าและจะสวมวิญญูณนั้นแก่พวกเขา และพวกเขาจะต้องแบกรับภาระของประชาชนไปพร้อมกับเจ้า เพื่อเจ้าจะแบกรับไม่ไหวเพียงลำพัง’” (ข้อ 16-17)

นี่คือคนกลุ่มใหญ่ที่สุดที่กล่าวถึงในพันธสัญญาเดิมเพื่อรับพระวิญญูณของพระเจ้าในเวลาเดียวกัน พระเจ้าประทานความช่วยเหลือทางจิตวิญญูณแบบเดียวกันแก่ผู้นำระดับสูงในอิสราเอลบางส่วนและพลังจากเบื้องบนที่พระองค์ประทานแก่โมเสสเพื่อพวกเขาจะได้ช่วยแนะนำประเทศใหม่ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในช่วง 40 ปีที่ชาวอิสราเอลพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ก่อนที่พวกเขาจะเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา

หลังจากสมัยของโมเสส พระเจ้าประทานพระวิญญูณแก่ผู้นำและผู้เผยพระวจนะในอิสราเอลต่อไปหรือไม่?

“พระวิญญูณของพระยาห์เวห์มาสถิตกับ [โยชูวา] และพระองค์ทรงพิพากษาอิสราเอล” (ผู้วินิจฉัย 3:10)

เมื่อเวลาผ่านไป พระเจ้าประทานพระวิญญูณแก่ผู้นำคนอื่นๆ ของอิสราเอล ในจำนวนนี้มีกิดโอน เยฟธาห์ ซาอูล และดาวิด (ผู้วินิจฉัย 6:34; 11:29; 1 ซามูเอล 11:6; 16:13-14) แต่นอกเหนือจากข้อยกเว้นบางประการ ผู้คนไม่เคยหันกลับมาหาพระเจ้าอย่างสุดหัวใจ ในที่สุดการกบฏต่อพระองค์และการปฏิเสธแนวทางของพระองค์ก็ยิ่งใหญ่เสียจนพวกเขาส่วนใหญ่ถูกจับไปเป็นเชลยด้วยน้ำมือของอาณาจักรอัสซีเรียและบาบิโลน

พระเจ้าทรงอธิบายหรือไม่ว่าทำไมพระองค์จึงส่งเผ่าทั้งหมดของอิสราเอลไปเป็นเชลย?

“แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง ยักไหล่และอุดหูไม่ได้ยิน ไซ้ พวกเขาทำจิตใจของตนเหมือนหินเหล็กไฟ ไม่ยอมฟังธรรมบัญญัติและถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ส่งโดยพระวิญญาณของพระองค์ผ่านทางผู้เผยพระวจนะในสมัยก่อน ดังนั้น . . .

เราทำให้เขากระจัดกระจายด้วยลมบ้าหมูท่ามกลางประชาชาติทั้งหมดซึ่งพวกเขาไม่รู้จัก” (เศคาริยาห์ 7:11-14)

หลังจากที่ชาวอิสราเอลได้แสดงให้เห็นโดยประวัติการไม่เชื่อฟังอันยาวนานของพวกเขาว่าการนำทางจากผู้นำและผู้เผยพระวจนะที่เปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าจะไม่เปลี่ยนใจพวกเขา พระเจ้าจึงเริ่มเปิดเผยแผนการของพระองค์สำหรับอนาคตอันไกลโพ้นในขณะนั้น

คำสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับยุคใหม่

พระเจ้าสัญญาหรือไม่ว่าผู้สืบเชื้อสายที่เปี่ยมด้วยพระวิญญาณของเดวิดจะเป็นผู้นำและพิพากษาประชากรของพระองค์?

“หน่อ [พระคริสต์] จะพุ่งขึ้นมาจากตอของเจสซี [บิดาของกษัตริย์เดวิด]; กิ่งก้านจะออกผลจากรากของมัน พระวิญญาณของพระยาห์เวห์จะสถิตอยู่กับเขา— พระวิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ พระวิญญาณแห่งคำแนะนำและฤทธิ์เดช พระวิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระยาห์เวห์—และเขาจะปดิดินดีในความยำเกรงพระยาห์เวห์ เขาจะไม่ตัดสินจากสิ่งที่เห็นกับตา หรือตัดสินจากสิ่งที่ได้ยินกับหู แต่พระองค์จะทรงพิพากษาคณขัณฑ์ด้วยความชอบธรรม พระองค์จะทรงพิพากษาคณยากจนในแผ่นดินโลกด้วยความยุติธรรม . . ความชอบธรรมจะเป็นเข็มขัดของเขาและความซื่อสัตย์จะเป็นสายคาดเอวของเขา” (อิสยาห์ 11:1-5)

พระเจ้าเสนอให้เปลี่ยนใจมนุษย์อย่างไร?

“เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้าและบรรจวิญญาณใหม่ไว้ในตัวเจ้า เราจะเอาใจหินออกจากเนื้อเจ้า และให้ใจเนื้อแก่เจ้า เราจะบรรจวิญญาณของเราไว้ในตัวเจ้า และให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และเจ้าจะรักษาคำตัดสินของเราและปฏิบัติตาม แล้ว . . . เจ้าจะเป็นประชากรของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า” (เอเสเคียล 36:26-28; เทียบอิสยาห์ 59:20-21).

พระวิญญาณของพระเจ้าไม่ได้มาแทนที่ความรู้ผิดชอบชั่วดีที่มาจากพระบัญญัติและกฎหมายของพระเจ้า แต่โดยทางพระวิญญาณ

พระเจ้าประทานพลังให้เราเชื่อฟังพระวอนและทำตามพระประสงค์ของพระองค์

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะให้ทุกคนมีพระวิญญาณของพระองค์หรือไม่?

“และต่อมาเราจะเทพระวิญญาณของเราลงมาบนเนื้อหนังทั้งหมด .” (โยเอล 2:28)

พระเจ้ามีแผนการระยะยาวสำหรับการเปลี่ยนแปลงธรรมชาติของมนุษย์และเปิดประตูใหม่สำหรับมนุษยชาติทั้งหมดเพื่อรับพระวิญญาณของพระองค์

ประตูถูกปิดเมื่ออาดัมและเอวาปฏิเสธพระองค์และเลือกต้นไม้แห่งความรู้ในความดีและความชั่ว

ประตูนั้นเป็นกุญแจสู่การเปลี่ยนแปลงนั้น

นอกจากนี้ยังเป็นกุญแจสู่ความสัมพันธ์ใหม่ที่ผู้คนสามารถมีกับพระเจ้าได้

โดยการกลับใจและยอมรับการเสียสละของพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์ พระเมสสิยาห์ เพื่อการอภัยบาป

พระเจ้ามุ่งมั่นที่จะทำให้การเปลี่ยนแปลงสากลเหล่านี้สำเร็จหรือไม่?

“พระยาห์เวห์ตรัสว่า ดูกิจิต วันเวลาที่ใกล้เข้ามาแล้ว

เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ . .

เราจะบรรจุธรรมบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจารึกไว้ในใจของเขา

และเราจะเป็พระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา

ทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนอีกต่อไป และทุกคนจะสอนพี่น้องของตนว่า 'จงรู้จักพระเยโฮวาห์'

เพราะพวกเขาทุกคนจะรู้จักเรา ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดไปจนถึงคนใหญ่โตที่สุด พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

เพราะเราจะยกโทษความชั่วช้าของเขา และเราจะไม่จดจำบาปของเขาอีกต่อไป” (เยเรมีย์ 31:31-34)

พระเจ้าทรงมุ่งมั่นที่จะสร้างพระวิญญาณของพระองค์

มิให้ทุกเผ่าของอิสราเอล—

สำหรับชาติที่ได้รับการฟื้นฟูในอนาคตของลูกหลานทั้งหมดของอับราฮัมผ่านทางยาโคบ

หลานชายของพระองค์ ในเวลานั้นพระองค์จะทรงใช้แบบอย่างของพวกเขาสอนประชาชาติอื่นๆ

ถึงวิธีกลับใจเพื่อที่พวกเขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย

“พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตตรัสดังนี้ว่า บัดนี้เราจะนำชาวยาโคบกลับมาจากความเป็นเชลย

และเราจะเมตตาต่อชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้พวกเขาทำความอภัยแก่ข้าพเจ้า

ผู้คนจะลิ้มความละเอียดใจของพวกเขาและวิธีที่พวกเขาปฏิเสธฉันเมื่อพวกเขากลับมาใช้ชีวิตอีกครั้งอย่างปลอดภัย

ศกัย์ในดินแดนของพวกเขาเองโดยไม่มีใครทำให้พวกเขาหวาดกลัว

เราจะนำผู้คนกลับมาจากดินแดนอื่นและรวบรวมพวกเขาจากดินแดนของศัตรู

“ดังนั้น เราจะใช้คนของเราเพื่อแสดงให้เห็นนาประเทศเห็นว่าเราบริสุทธิ์ แล้วประชากรของเราจะรู้ว่าเราก็คือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เพราะเราส่งพวกเขาไปเป็นเชลยท่ามกลางประชาชาติ แต่แล้วเราก็นำพวกเขากลับมายังดินแดนของพวกเขาเองโดยไม่มีสิ่งใดไว้ข้างหลัง เราจะไม่หนีไปจากพวกเขาอีกต่อไป เพราะเราจะใส่พระวิญญาณของเราเข้าไปในชนชาติอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส” (เอเสเคียล 39:25-29)

อิสราเอลใหม่ ซึ่งเป็นชนชาติที่นำโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะมีอิทธิพลต่อชาติอื่นอย่างไร?

“คนเป็นอันมากจะมาพูดว่า ‘มาเถิด ให้เราขึ้นไปบนภูเขาของพระยาห์เวห์ ไปยังพระนิเวศของพระเจ้าของยาโคบ พระองค์จะทรงสอนแนวทางของพระองค์แก่เรา และเราจะเดินในเส้นทางของพระองค์’ เพราะธรรมเนียมปฏิบัติและพระวามะของพระเจ้าจะออกไปจากศิโยน” (อิสยาห์ 2:3)

เมื่อผลของพระวิญญาณของพระเจ้า—เช่น ความปรองดอง ความร่วมมือ และความห่วงใยต่อผู้อื่น—ทวีคูณขึ้นภายในอิสราเอลที่สร้างขึ้นใหม่ ชาติอื่น ๆ จะเห็นผลลัพธ์เหล่านี้และต้องการแบ่งปัน พวกเขาจะมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อขอคำแนะนำ

“ในสมัยนั้นชายสิบคนจากทุกภาษาของประชาชาติจะจับชายแขนเสื้อของชาวยิวและพูดว่า ‘ให้เราไปกับท่าน เพราะเราได้ยินว่าพระเจ้าสถิตกับท่าน’” (เศคาริยาห์ 8:23)

แน่นอนว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นหลังจากการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูเท่านั้น

อะไรจะมาก่อนการที่พระเจ้าประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่มนุษย์ทุกคน?

“เหตุฉะนั้นจึงมีข้อความอยู่ในพระคัมภีร์ว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาห่มมุลำคัญไว้ในศิโยน เลือกลงไว้ ล้ำค่า และผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่ต้องอับอายเลย’ ดังนั้น สำหรับผู้ที่เชื่อ พระองค์คือ ล้ำค่า . . .

คุณเป็นคนรุ่นที่ ได้รับเลือก เป็นปุโรหิตหลวง เป็นชนชาติศักดิ์สิทธิ์ เป็นชนชาติพิเศษของพระองค์ เพื่อคุณจะประกาศสรรเสริญพระองค์ผู้ทรงเรียกคุณออกจากความมืดไปสู่ความสว่างอันนำอัครรรย์ของพระองค์ ซึ่งครั้งหนึ่งไม่ใช่ชนชาติหนึ่ง แต่บัดนี้เป็นชนชาติของพระเจ้า . ” (1 เปโตร 2:6-10)

ก่อนอื่นพระเจ้าต้องส่งพระเยซูมาเป็นพระบุตรของพระองค์ ในฐานะมนุษย์

เพื่อมาเป็นพระผู้ไถ่และพระผู้ช่วยให้รอดของมนุษยชาติ

พระเยซูต้องสิ้นพระชนม์เพื่อให้การอภัยบาปเป็นไปได้

เพื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะได้ไปหาทุกคนที่กลับใจใหม่ จากนั้นพระองค์ต้องก่อตั้งศาสนจักร (มัทธิว

16:18) เพื่อพระองค์จะได้มี “ฐานะปุโรหิตราชวงศ์” (1 เปโตร 2:9)

ที่ได้รับการฝึกฝนและพร้อมที่จะช่วยเหลือพระองค์ในการสอนวิถีทางของพระเจ้าแก่มนุษย์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมพระเจ้าจึงเปลี่ยนใจเลื่อมใสและฝึกฝน “คนพิเศษของพระองค์”

โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณในฐานะสมาชิกของคริสตจักรที่พระเยซูทรงจัดตั้งขึ้นโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ

การประสูติของพระเยซูเกี่ยวข้องกับแผนการของพระเจ้าสำหรับลูกหลานของยาโคบที่ยังไม่สำเร็จหรือไม่?

“ทูตสวรรค์กล่าวแก่นางว่า ‘อย่ากลัวเลยมารีย์ พระเจ้าได้สำแดงพระคุณของพระองค์แก่ท่านแล้ว ฟัง! เจ้าจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย และเจ้าจะตั้งชื่อเขาว่าเยซู เขาจะยิ่งใหญ่และจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของผู้สูงสุด

พระเจ้าจะประทานบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษของเขาแก่เขา

พระองค์จะทรงปกครองชาวยาโคบตลอดไป และอาณาจักรของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด” (ลูกา 1:30-33)

พระวิญญาณบริสุทธิ์มีบทบาทอันทรงพลังในการประสูติและพันธกิจของพระเยซูหรือไม่?

“ทูตสวรรค์กล่าวกับมารีย์ว่า ‘พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาบนเธอ และฤทธิ์อำนาจของผู้สูงสุดจะปกปักษ์รักษาเธอ

ด้วยเหตุนี้ทารกจึงจะบริสุทธิ์และจะถูกเรียกว่าบุตรของพระเจ้า” (ลูกา 1:35)

“ผู้ที่พระเจ้าส่งมาเป็นผู้กล่าวพระวจนะของพระเจ้า

เพราะพระเจ้าประทานพระวิญญาณอย่างครบถ้วนแก่เขา

พระบิดาทรงรักพระบุตรและประทานอำนาจเหนือทุกสิ่งแก่เขา” (ยอห์น 3:34-35)

เรื่องราวสี่เรื่องเกี่ยวกับชีวิตและงานของพระเยซู—พระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม—

ระบุว่าอำนาจอันสูงส่งของพระองค์มาจากอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตัวอย่างเช่น เมื่อพระองค์

“ถูกพระวิญญาณทรงนำเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อให้ถูกมารทดลอง” (มัทธิว 4:1)

และทรงต้านทานการล่อลวงได้สำเร็จ (ข้อ 3-11) “พระเยซูเสด็จกลับมาด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ ไปยังแคว้นกาลิลี ชาวของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วบริเวณโดยรอบ

และพระองค์ทรงสอนในธรรมศาลาของพวกเขา โดยได้รับเกียรติจากคนทั้งปวง

พระองค์จึงเสด็จไปยังเมืองนาซาเร็ธ ที่ซึ่งพระองค์ทรงถูกเลี้ยงดูมา และตามธรรมเนียมของพระองค์

พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต และยืนขึ้นเพื่อจะอ่าน

และพระองค์ทรงได้รับหนังสือของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์” (ลูกา 4:14-17)

พระเยซูทรงใช้คำพยากรณ์ของอิสยาห์กับพันธกิจของพระองค์หรือไม่?

“เมื่อพระองค์ทรงเปิดหนังสือนั้นแล้ว ก็พบที่ซึ่งเขียนไว้ว่า

‘พระวิญญาณของพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับข้าพเจ้า

เพราะพระองค์ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน

พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ามารักษาสู่ที่ชอกช้ำระกำใจ ประกาศอิสรภาพแก่เชลย

และให้คนตาบอดมองเห็นได้อีกครั้ง ให้เสรีภาพแก่ผู้ที่ถูกกดขี่

เพื่อประกาศปีอันเป็นที่โปรดปรานของพระยาห์เวห์’

แล้วพระองค์ทรงปิดหนังสือคืนให้แก่คนรับใช้และนั่งลง

และสายตาของคนทั้งปวงที่อยู่เฝ้าในธรรมศาลาก็จับจ้องมาที่เขา และพระองค์เริ่มตรัสกับพวกเขาว่า

‘วันนี้ข้อพระคัมภีร์นี้สำเร็จแล้วโดยที่ท่านทั้งหลายได้ยิน’” (ลูกา 4:17-21; เทียบอิสยาห์ 61:1-2)

พระเยซูทรงประกาศการเริ่มต้นการปฏิบัติศาสนกิจในฐานะมนุษย์ที่ธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธบ้านเกิด
ของพระองค์ในวันสะบาโต เขาทำสิ่งนี้โดยการอ่านคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์จากอิสยาห์ 61:1-2

จากนั้นพระองค์ก็ทรงยืนยันว่าพระองค์คือผู้ที่อิสยาห์ได้พยากรณ์ไว้

เขายืนยันว่าเขาได้รับการเจิมจากพระเจ้าให้เป็นพระเมสสิยาห์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

และพระวิญญาณองค์นี้กำลังเสริมกำลังให้เขาเริ่มปฏิบัติศาสนกิจในการประกาศข่าวประเสริฐ

อย่างไรก็ตาม

พระเยซูทรงอ่านเฉพาะส่วนของคำพยากรณ์ของอิสยาห์ที่ใช้กับการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์

คำพยากรณ์เดียวกันนี้ยังอธิบายถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงทำเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

“พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้าไปปลอบโยนทุกคนที่โศกเศร้าและช่วยเหลือนายกรุงเยรูซาเล็มที่กำลังโศกเศร้า

เราจะให้มงกุฎแทนขี้เถ้า และให้น้ำมันแห่งความยินดีแทนความโศกเศร้า

และให้เสื้อผ้าแห่งการสรรเสริญแทนวิญญาณแห่งความโศกเศร้า แล้วพวกเขาจะถูกเรียกว่าต้นไม้แห่งความดี

เป็นต้นไม้ที่พระเจ้าทรงปลูกไว้เพื่อสำแดงความยิ่งใหญ่ของพระองค์

พวกเขาจะสร้างซากปรักหักพังเก่าขึ้นใหม่ .” (ข้อ 3-4)

สิ่งที่พระเจ้าเริ่มต้นในเวลานั้นในพระเยซูคริสต์ โดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของสิ่งที่พระองค์จะทรงทำให้สำเร็จโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ ในหนังสือวิวรณ์

พระเยซูตรัสว่า “เรา พระเยซู ได้ส่งทูตสวรรค์ของเราเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้แก่ท่านในคริสตจักร

เราเป็นรากและเป็นเชื้อสายของเดวิด เป็นดาวที่สุกใสและสุกใส” (วิวรณ์ 22:16)

ยอห์นผู้เขียนหนังสือวิวรณ์กล่าวต่อไปว่า “และพระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า ‘เชิญมาเถิด’

และให้ผู้ที่ได้นิพนธ์ว่า ‘มาเถิด’ และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา
ผู้ใดปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตตามอัศยาศัย” (ข้อ 17)

ข้อความนี้จากบทสุดท้ายของพระคัมภีร์เชิญชวนให้ทุกคนรับส่วนพระวิญญาณของพระเจ้าและพลีตเพ
ลिनกับผลของมัน

มีเพียงผลของมันเท่านั้นที่สามารถสนองความกระหายฝ่ายวิญญาณและความปรารถนาของมนุษย์ทุกคนได้
งานเตรียมมนุษย์เพื่อรับพระวิญญาณของพระเจ้าเริ่มขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งแรก

มาดูกันว่าพระเจ้าทรงใช้พระวิญญาณของพระองค์เพื่อเตรียมคนไม่กี่คนที่พระองค์ทรงเรียกให้เป็นควา
มสว่างของโลกทั้งในปัจจุบันและอนาคต—

กษัตริย์และปุโรหิตที่ช่วยเหลือพระเยซูในการเปลี่ยนใจเดือนมิถุนายนทั่วโลก

พระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักร

พระวิญญาณบริสุทธิ์มีความสำคัญเพียงใดต่อความสัมพันธ์ของเรา กับพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริส
ต์?

“เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของนำคนเหล่านี้มากเพียงใด คนเหล่านี้ก็เป็นบุตรของพระเจ้า
เพราะท่านไม่ได้รับวิญญาณแห่งการเป็นทาสที่ต้องหวาดกลัวอีก
แต่ท่านได้รับพระวิญญาณแห่งการเป็นบุตรบุญธรรมโดยที่เราเรียกว่า ‘อับบา พระบิดา’
พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับวิญญาณของเราว่าเราเป็นลูกของพระเจ้า และถ้าเป็นบุตรก็ให้มีทายน
เป็นทายนของพระเจ้าและเป็นทนายร่วมกับพระคริสต์ ถ้าเราทนทุกข์ร่วมกับพระองค์จริง ๆ
เราก็จะได้รับพระเกียรติความรุ่งโรจน์ด้วยกัน” (โรม 8:14-17)

เฉพาะผู้ที่มีพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูพระบุตรสถิตอยู่ในพวกเขาโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เท่านั้นที่ถือว่าเป็น “ลูกของพระเจ้า”

สังเกตว่าพระเจ้าทรงนำบุตรธิดาด้วยพระวิญญาณ เขาไม่จับพวกเขา
พระวิญญาณของพระเจ้าให้อ่านใจแก่ผู้ที่เลือกรับใช้พระองค์เท่านั้น นั่นอธิบายว่าทำไมเปาโลจึงเขียนว่า
“เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำร่างกายที่ต้องตายของท่าน จนท่านต้องเชื่อฟังตัณหาของมัน
และอย่ายกเอาวัยวะของท่านเป็นเครื่องอธรรมต่อบาป
แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้าเหมือนเป็นขึ้นมาจากความตาย
และให้วัยวะเป็นเครื่องใช้ในการถวายความชอบธรรมแด่พระเจ้า” (โรม 6:12-13)

เปาโลกำลังบอกเราว่า

พระเจ้าจะทรงช่วยให้เราดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ ถ้าเราตอบสนอง
พระองค์จะทรงปลูกฝังธรรมชาติและพระอุปนิสัยอันสูงส่งของพระองค์ในตัวเรามากขึ้น

แต่เขาจะไม่บังคับเรา เราต้องวางใจพระองค์ให้ช่วยเราเพื่อเราจะสามารถกระทำด้วยศรัทธา
เมื่อเราต้องการศรัทธามากขึ้น พระองค์จะประทานให้ (เอเฟซัส 2:8; เทียบสดุดี 1:1-3)

เป็นไปได้ไหมที่จะเป็นคริสเตียนที่แท้จริงโดยปราศจากพระวิญญาณบริสุทธิ์?

“ดังนั้น ผู้ที่อยู่ในเนื้อหนังไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้

แต่คุณไม่ได้อยู่ในเนื้อหนังแต่อยู่ในพระวิญญาณ ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในคุณจริงๆ

ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์ และถ้าพระคริสต์อยู่ในคุณ

ร่างกายก็ตายเพราะบาป แต่พระวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม

แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ผู้ทรงชุบพระเยซูให้เป็นขึ้นจากตายสถิตอยู่ในคุณ

พระองค์ผู้ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายก็จะประทานชีวิตแก่ร่างกายที่ต้องตายของคุณผ่านทาง

พระวิญญาณของพระองค์ [ซึ่ง] สถิตอยู่ในคุณ” (โรม 8:8-11)

ใครก็ตามที่อ้างว่าเป็นผู้ติดตามกลับใจใหม่ของพระคริสต์และไม่ได้กลับใจอย่างแท้จริงและได้รับฤทธิ์เดช
ที่สถิตอยู่ของพระเจ้าผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์

ถือว่าเขาเข้าใจผิดอย่างมากเกี่ยวกับสถานะของเขาในสายพระเนตรของพระเจ้า

ทัศนคติต่อชีวิตของบุคคลดังกล่าวยังคงถูกหล่อหลอมโดยความรู้สึทางเนื้อหนัง ความปรารถนา

และแรงกระตุ้นเป็นส่วนใหญ่ เพราะ “ต้นหาของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ

และพระวิญญาณต่อต้านเนื้อหนัง และสิ่งเหล่านี้ตรงกันข้ามกัน .” (กาลาเทีย 5:17)

สังเกตว่าเปาโลพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งมาจากทั้งพระบิดาและพระเยซู

พระคัมภีร์แสดงถึงอำนาจอันสูงส่งของพระวิญญาณที่เราได้รับจากทั้งสองพระองค์

แต่เป็นตัวแทนของพระวิญญาณองค์เดียวกัน—โดยไม่มี ความแตกต่าง ดังที่เปาโลอธิบายว่า “มี . .

พระวิญญาณองค์เดียว เช่นเดียวกับที่ทรงเรียกท่านด้วยความหวังเดียวในการทรงเรียก” (เอเฟซัส 4:4)

ทำไมเราจึงต้องการพระวิญญาณบริสุทธิ์นอกเหนือจากความเข้มแข็งทางวิญญาณ?

“ตอนนี้เราไม่ได้รับวิญญาณของโลก

แต่เราได้รับพระวิญญาณที่มาจากพระเจ้าเพื่อที่เราจะสามารถรู้ทุกสิ่งที่พระเจ้าประทานแก่เรา

และเราพูดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่ด้วยคำพูดที่มนุษย์สอนเรา แต่ด้วยคำพูดที่พระวิญญาณสอนเรา

ดังนั้นเราจึงอธิบายความจริงฝ่ายวิญญาณให้กับคนฝ่ายวิญญาณ” (1 โครินธ์ 2:12-13)

พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “. . .

ความลับแห่งอาณาจักรสวรรค์ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลายแล้ว แต่คนเหล่านั้น [ซึ่งไม่ใช่สาวก]

ยังมิได้ประทานให้” (มัทธิว 13:11) หากปราศจากพระวิญญาณของพระเจ้า

จะไม่มีใครสามารถเข้าใจพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างสมบูรณ์

ความช่วยเหลือของพระเจ้าผ่านทางพระวิญญาณเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเราในการบรรลุระดับความเข้าใจนั้น

เราควรขอให้พระเจ้านำทางเราโดยผ่านพระวิญญาณเพื่อให้เข้าใจพระคัมภีร์อย่างถูกต้องหรือไม่?

“ถ้าเช่นนั้น ถ้าเจ้าเป็นคนชั่ว รู้จักให้ของดีแก่ลูก

พระบิดาของเจ้าบนสวรรค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ทูลขอต่อพระองค์มากยิ่งขึ้นสักเท่าใด!
!” (ลูกา 11:13).

“แต่ผู้ช่วย พระวิญญาณบริสุทธิ์ [ซึ่ง] พระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเรา [นั้น] จะทรงสอนทุกสิ่งแก่เจ้า .” (ยอห์น 14:26)

“อย่างไรก็ตาม เมื่อ [มัน] พระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมา [มัน] จะนำคุณไปสู่ความจริงทั้งหมด .”
(ยอห์น 16:13)

จากข้อพระคัมภีร์ข้างต้น เป็นที่ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ชี้แนะ
และพระองค์ทรงนำทางโดยพระวิญญาณของพระองค์

พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราเติบโตและเติบโตฝ่ายวิญญาณหรือไม่?

“เราจะต้องไม่เบียดเบียนเด็กอีกต่อไป ถูกพัดพาไปและพัดไปโดยลมแห่งคำสอนทุกวิถีทาง
ด้วยกลอุบายของผู้คน ด้วยเล่ห์เหลี่ยมในการหลอกลวง แต่การพูดความจริงด้วยความรัก
เราต้องจำไว้ทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศิระะ คือสู่พระคริสต์” (เอเฟซัส 4:14-15)

“เพราะฉะนั้น ท่านผู้เป็นที่รัก เมื่อท่านได้รับการเตือนแล้ว
จงระวังให้ดีว่าท่านจะไม่หลงไปกับความผิดพลาดของพวกนอกกฎหมายและสูญเสียความมั่นคงของตนเอง
แต่จงเติบโตในพระคุณและความรู้ของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2
เปโตร 3:17-18)

ตัวอักษรและเจตนารมณ์ของกฎหมาย

คำสอนของพระเยซูแห่งนาซาเร็ธเป็นการปฏิบัติ—
ไม่ใช่เพราะพระองค์ทรงยกเลิกกฎหมายที่พระเจ้าทรงเปิดเผย แต่เพราะพระองค์ทรงขยายออก
แสดงให้เห็นเจตนาทงวิญญานของกฎหมายเหล่านั้น

สังเกตคำพูดที่คุ้นเคยในคำเทศนาบนภูเขา คำสอนของพระองค์เกี่ยวกับพระบัญญัติของพระเจ้า: "อย่าคิดว่าเรามาเพื่อทำลายธรรมบัญญัติหรือคำของผู้เผยพระวจนะ เราไม่ได้มาทำลายแต่มาทำให้สำเร็จ" (มัทธิว 5:17) พระเยซูตรัสอย่างชัดเจน กฎของพระเจ้าไม่ได้ถูกยกเลิก และตามพระวจนะของพระคริสต์ ใครก็ตามที่สอนเป็นอย่างอื่นขัดแย้งกับพระองค์โดยตรงและกำลังมีปัญหาร้ายแรง (ข้อ 18-19)

บางคนสันนิษฐานและสอนว่าเราไม่จำเป็นต้องรักษากฎของพระเจ้าเป็นเจ้าเพราะพระเยซูทรง "ปฏิบัติตาม" แต่โดยพื้นฐานแล้วพวกเขาเข้าใจพระวจนะที่ชัดเจนของพระคริสต์ผิดไป คำที่แปลว่าเติมเต็มในข้อนี้หมายถึง "ทำให้เต็ม ทำให้เต็ม" (พจนานุกรมคำอธิบายฉบับสมบูรณ์ของ Vine ของคำในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่, 2528 "เติม") คำเดียวกันนี้ใช้เต็มอวนด้วยปลา (มัทธิว 13:48) ในทำนองเดียวกับที่ชาวประมงเอาปลาใส่อวนให้เต็ม พระเยซูทรง "เติมเต็ม" ธรรมบัญญัติของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ เคารักษาบัญญัติสิบประการอย่างสมบูรณ์ รวมถึงเจตนาฝ่ายวิญญาณของกฎของพระเจ้าและวิธีที่เราควรใช้กฎเหล่านี้

พระเยซูขยายความกฎหมายโดยแสดงเจตนาฝ่ายวิญญาณที่เต็มทีและลึกซึ้งขึ้นอย่างไร? สังเกตตัวอย่างหนึ่งในมัทธิว 5:27-28: "ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำโบราณกล่าวไว้ว่า 'อย่าล่วงประเวณี' แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองสตรีเพื่อปรารถนานาง ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีแล้ว เป็นชู้กับนางในดวงใจ"

การกระทำที่ผิดศีลธรรมของการล่วงประเวณีถูกกำหนดให้เป็นบาปโดยพระบัญญัติข้อที่เจ็ด (อพยพ 20:14) แต่ข้อความตามตัวอักษรของบัญญัตินั้น—ตัวอักษรของกฎหมายนั้น (2 โครินธ์ 3:5-6)—ไม่ได้สะท้อนถึงพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ พระเยซูแสดงให้เห็นว่าเจตนารมณ์ของกฎหมาย—เจตนาฝ่ายวิญญาณ—กว้างกว่าจดหมายมากและครอบคลุมกระทั่งความคิดของเราที่มีต่อผู้อื่น พระองค์ทรงสอนว่าความคิดค้นหาเป็นการล่วงประเวณีทางใจ อารมณ์ และวิญญาณ และขัดกับหลักการพื้นฐานของพระประสงค์ของพระองค์—รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง (มัทธิว 22:39)

ในทำนองเดียวกัน พระคริสต์ได้ขยายเจตนารมณ์ของบัญญัติข้อที่หก ซึ่งห้ามการฆาตกรรม (อพยพ 20:13) "ท่านทั้งหลายได้ยินคำกล่าวไว้ในสมัยโบราณว่า 'อย่าฆ่าคน'; และ 'ใครก็ตามที่ฆ่าคนจะต้องถูกพิพากษา' แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านโกรธพี่น้องชายหญิง ท่านจะต้องถูกพิพากษา และถ้าเจ้าดูหมิ่นพี่น้องชายหญิง เจ้าจะต้องรับโทษต่อสภา และถ้าเจ้าพูดว่า 'เจ้าโง่งเงลา' เจ้าจะต้องตกนรกหมกไหม้" (มัทธิว 5:21-22 ฉบับมาตรฐานฉบับปรับปรุงใหม่) พระเยซูทรงอธิบายว่าความโกรธที่ควบคุมไม่ได้หรือไม่ยุติธรรมสามารถทำลายจิตวิญญาณของบัญญัติที่หกได้

เขาพูดต่อว่า "คุณเคยได้ยินคำกล่าวของคนโบราณว่า 'อย่าสาบานผิดๆ แต่จงทำตามคำสาบานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า' แต่เราบอกเจ้าว่าอย่าสาบานเลย .. แต่จงให้คำว่า 'ใช่' ของคุณคือ 'ใช่' และ 'ไม่' 'ไม่ใช่' เพราะสิ่งที่มากกว่านั้นมาจากมารร้าย" (ข้อ 33-37)

คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับคำสาบานแสดงให้เห็นอีกแง่มุมหนึ่งของการนำเจตนารมณ์ของกฎหมายมาใช้มากกว่าเพียงแค่ตัวอักษรของคำสั่งในพระคัมภีร์ไบเบิล ในตัวอย่างนี้

หลักการทางวิญญาณที่อยู่ภายใต้กฎหมายเรียกร้องให้ผู้ที่ใช้พระเจ้าควรพูดความจริงในทุกสิ่งที่พวกเขาพูด พวกเขาไม่ควรต้องสาบานก่อนที่คำพูดของพวกเขาจะถือว่าสัตย์และเป็นข้อเท็จจริง

ดังนั้นพระบัญญัติที่บอกเราว่าอย่า “เป็นพยานเท็จปรักปรำเพื่อนบ้าน” (อพยพ 20:16)

จึงมีความหมายมากกว่าสำหรับเรามากกว่าแค่ถูกบังคับให้บอกความจริงหากเราอยู่ภายใต้คำสาบาน

พระเยซูทำให้การนำคำสั่งนี้มาใช้ในพันธสัญญาใหม่เรียกร้องมากขึ้นโดยตรัสว่า “อย่าสาบานเลย”

ด้วยความช่วยเหลือจากพระวิญญาณ

พระเจ้าทรงเปิดให้เรามองเห็นว่าเจตนาของกฎหมายอาจขยายออกไปไกลกว่าตัวอักษร—

ถ้อยคำที่แน่นอน—แต่เดิมเขียนไว้ในหนังสือห้าเล่มของกฎหมาย

ซึ่งเป็นหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์ไบเบิล

พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราพิจารณาปัญหาเฉพาะที่กฎหมายลายลักษณ์อักษรกล่าวถึงและแยกแยะว่าเราควรใช้หลักการที่ตั้งใจไว้ของกฎหมายเหล่านั้นอย่างไรโดยอ้างอิงถึงวิญญาณหรือเจตนาของพระวาระทั้งหมดของพระเจ้าตามที่พระคริสต์และอัครสาวกขยาย

สิ่งนี้ต้องการสติปัญญาและความสมดุลทางวิญญาณที่เราจะบรรลุได้ก็ต่อเมื่อเราได้รับคำแนะนำจากพระวิญญาณของพระเจ้า คนที่ไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้าก็ไม่มีความเข้าใจนี้

แต่โดยธรรมชาติแล้วพวกเขามักจะ “เป็นปฏิปักษ์” ต่อกฎของพระเจ้า (โรม 8:7) และมองว่าพวกเขาเป็น “ความโง่เขลา” (1 โครินธ์ 2:14)

พวกเขาไม่ได้มองว่าเป็นภูมิปัญญาของพระเจ้าที่ต้องได้รับการแยกแยะอย่างถูกต้องและ

“จัดการอย่างถูกต้อง” (2 ทิโมธี 2:15)

พระเจ้าจะทรงช่วยเราโดยพระวิญญาณของพระองค์

เพื่อเริ่มแยกแยะว่าจะนำหลักการที่มีอยู่ในพระคัมภีร์มาใช้ในลักษณะนี้ได้อย่างไร—

เพื่อแยกแยะและเข้าใจการประยุกต์ใช้พระคัมภีร์เหล่านั้นอย่างเหมาะสม

นี้หมายความว่ามาตรฐานสำหรับความประพฤติของเราจะสูงกว่ามาตรฐานที่แสดงเป็นตัวอักษร—

ในเจตนาของกฎหมาย—ที่บันทึกไว้สำหรับเราในพันธสัญญาเดิม

พระเยซูทรงอธิบายสิ่งนี้ด้วยตัวอย่างอีกสองตัวอย่าง ประการแรก พระองค์อธิบายว่า

“เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า

ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่เกินกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี

ผู้รอดดีในการเชื่อฟังบัญญัติ ท่านก็จะไม่ได้เข้าอาณาจักรสวรรค์เลย” (มัทธิว 5: 20; เทียบ ลูกา 18:11).

ท่านสอนด้วยว่า “เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทำสิ่งทั้งปวงตามคำสั่งของท่านแล้ว จงพูดว่า ‘เราเป็นผู้รับใช้ที่ไร้ค่า เราได้ทำหน้าที่ของเราแล้ว’” (ลูกา 17:10)

ความชอบธรรมของเราต้องเกินตัวอักษรของกฎหมาย

เราจะกลายเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มีกำไรก็ต่อเมื่อเราเริ่มแยกแยะและปรับใช้กับวิธีที่เราเชื่อฟังพระองค์ซึ่งเป็นหลักการเบื้องต้น (เช่น ความเชื่อ ความหวัง ความรัก ความยุติธรรม การตัดสินที่ดี และความเมตตา) ซึ่งพระวาระของพระเจ้าทั้งหมดเป็นพื้นฐาน

พระเจ้าประทานพระวิญญูญาณแก่เรา

เพื่อให้เราแยกแยะและนำวิญญูญาณและเจตนาของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง (เพื่อให้เข้าใจรากฐานฝ่ายวิญญูญาณและเจตนารมณ์ของกฎหมายของพระเจ้าดีขึ้น
อย่าลืมหอรับหนังสือบัญญัติสิบประการฉบับฟรี)

“... ในฐานะทารกแรกเกิด จงปรารถนาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวาระ เพื่อท่านจะได้เติบโตขึ้น” (1 เปโตร 2:2)

เมื่อเราได้รับพระวิญญูญาณของพระเจ้า เราเป็นเพียงทารกฝ่ายวิญญูญาณเท่านั้น แต่เราควรเริ่มเติบโตด้วยการเรียนรู้พื้นฐานวิถีชีวิตของพระเจ้าอย่างรวดเร็ว โดยการเติบโตด้วยน้ำนมแห่งพระคำ ถ้าเราทำเช่นนั้น พระเจ้าจะทรงทำงานในเรา แม้ว่าพระวิญญูญาณบริสุทธิ์จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา

ความพยายามในส่วนของเราจำเป็นไหม?

“จงพากเพียรเพื่อแสดงตัวว่าตนเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติงานที่ไม่ต้องละอายใจ แบ่งปันพระวาระแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” (2 ทิโมธี 2:15)

“เหตุฉะนั้น ที่รักของข้าพเจ้า ตามที่ท่านทั้งหลายได้เชื่อฟังเสมอมา มิใช่เฉพาะต่อหน้าข้าพเจ้าเท่านั้น แต่บัดนี้ยิ่งกว่านั้นอีก เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ จงทำงานเพื่อความรอดของตนด้วยความกลัวจนตัวสั่น” (ฟิลิปปี 2:12)

“ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้ารับคำของเราและเก็บคำสั่งของเราไว้ในตัว แล้วเจียหูฟังระดับปัญญา และตั้งใจฟังความเข้าใจ ไซ้ ถ้าเจ้าร้องหาความเข้าใจ และเปล่งเสียงของเจ้าเพื่อความเข้าใจ ถ้าเจ้าแสวงหาเธอเหมือนเงิน และค้นหาเธอเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ เมื่อนั้นเจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระยาห์เวห์ และพบความรู้ของพระเจ้า” (สุภาษิต 2:1-5)

พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราศึกษาพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เพื่อที่เราจะเข้าใจพระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้อง พระองค์ต้องการให้เราเรียนรู้วิธีนำพระวจนะของพระองค์ไปใช้ในชีวิตประจำวันของเราอย่างมีประสิทธิภาพ พระคัมภีร์บอกเราว่า “อาหารแข็งเป็นของผู้ที่โตเต็มที่ กล่าวคือ ผู้ที่ใช้ประสาทสัมผัสแยกแยะความดีและความชั่วตามเหตุผลของการใช้งาน” (ฮีบรู 5:14)

ในทางตรงข้าม มีคนบอกคนที่ละเลยการเติบโตฝ่ายวิญญาณว่า “เพราะถึงแม้เวลานี้เข้าควรจะเป็นครูได้แล้ว แต่เจ้าต้องการใครสักคนมาสอนหลักธรรมเบื้องต้นแห่งคำพยากรณ์ของพระเจ้าเป็นเจ้าแก่เจ้าอีกครั้ง และคุณต้องการนมและไม่ใช่อาหารแข็ง เพราะทุกคนที่กินแต่น้ำนมก็ไม่ชำนาญในเรื่องความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นทารก” (ข้อ 12-13) เมื่อความรู้ของเราเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าเพิ่มขึ้น ทักษะของเราในการแยกแยะการใช้หลักการทางวิญญาณอย่างถูกต้องก็ควรเพิ่มขึ้นอย่างมากเช่นกัน

สังเกตคำอธิษฐานของเปาโลสำหรับบุตรที่กลับใจใหม่ของพระเจ้า: “เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งพระองค์ทรงขนานนามทั้งครอบครัวในสวรรค์และแผ่นดินโลกว่าพระองค์จะประทานแก่ท่านตามพระสิริอันอุดมของพระองค์ ให้เข้มแข็งขึ้นด้วยฤทธานุภาพโดยพระวิญญาณของพระองค์ในมนุษย์ภายใน เพื่อพระคริสต์จะสถิตในใจของคุณโดยความเชื่อ เพื่อท่านซึ่งมีความรักมั่นคงหยั่งรากลึกแล้วจะได้หยั่งรู้อรรถนัยทั้งหลายว่ากว้าง ยาว ลึก สูงเท่าใด รู้จักความรักของพระคริสต์ซึ่งผ่านความรู้ เพื่อท่านจะได้เต็มด้วยความบริบูรณ์ของพระเจ้า” (เอเฟซัส 3:14-19)

เปาโลสวดอ้อนวอนขอให้พระเจ้าทรงช่วยให้บุตรธิดาเข้าใจพระประสงค์ของพระองค์ เข้าใจเจตนาแห่งพระวจนะของพระองค์ โดยทางพระวิญญาณ พระเจ้าทรงช่วยเรารวมความเข้าใจนี้เข้ากับลักษณะนิสัยของเรา โดยกำหนดรูปแบบตามลักษณะนิสัย ลักษณะอันสูงส่งของพระองค์ (2 เปโตร 1:4) ด้วยความร่วมมือของเรา พระองค์ทรงเขียนหลักการที่รวมอยู่ในกฎของพระองค์ในใจและความคิดของเรา (ฮีบรู 8:10)

กระบวนการพัฒนาอุปนิสัยที่มหัศจรรย์นั้นมหัศจรรย์มาก เราไม่สามารถทำมันให้สำเร็จได้ด้วยตัวเอง นั่นคือเหตุผลที่เปาโลเขียนว่า “เพราะโดยพระคุณ [ของประทานแห่งความรักจากพระเจ้า] ท่านจึงได้รับความรอดโดยความเชื่อ และไม่ได้อาศัยจากตัวท่านเอง เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่การประพฤติกองว่าใครจะโอ้อวดได้ เพราะเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ประกอบกรดี ซึ่งพระเจ้าทรงเตรียมไว้ล่วงหน้าให้เราดำเนินตามนั้น” (เอเฟซัส 2:8-10)

ไม่มีความพยายามใด ๆ ในส่วนของเรา เว้นแต่จะมาพร้อมกับพลังแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า ที่จะหล่อหลอมให้เราเป็นในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เราเป็น แต่ด้วยพระวิญญาณของพระองค์ที่ทรงทำงานในเรา เราจึงกลายเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์—สามารถปฏิบัติงานที่พระองค์พอพระทัยอย่างแท้จริง เราสามารถเข้าใจได้ว่าการกระทำที่ชอบธรรมเหล่านั้นคืออะไร เพราะพระเจ้าทรงช่วยเราโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณของพระองค์ เพื่อแยกแยะวิธีสังเกตวิญญาณ (เจตนา) ของ “พระวอนะทุกคำของพระเจ้า” (ลูกา 4:4)

พระคัมภีร์ให้คำจำกัดความของ “การดี” ที่เราควร “ดำเนินตาม” อย่างไร?

“แต่ในทุกประชาชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามความชอบธรรม พระองค์ก็ทรงยอมรับ” (กิจการ 10:35)

“ใครฉลาดและมีความเข้าใจในพวกท่าน?

ให้เขาสำแดงความประพฤติที่ดีว่าความประพฤติของเขาสำเร็จด้วยความถ่อมตนด้วยสติปัญญา” (ยากอบ 3:13)

“[พระคริสต์] ประทานพระองค์เองเพื่อเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่เราจากการกระทำที่ผิดกฎหมายทุกอย่าง และชำระคนพิเศษของพระองค์ให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง กระตือรือร้นในการประพฤติดี” (ทิตัส 2:14)

“พวกเขาประกาศตัวว่ารู้จักพระเจ้า แต่ในการกระทำ พวกเขาปฏิเสธพระองค์ นำรังเกียจ ไม่เชื่อฟัง และไม่มีคุณสมบัติในการดีทุกอย่าง” (ทิตัส 1:16)

“การกระทำที่ผิดกฎหมาย” ไม่สามารถจัดว่าเป็น “ความประพฤติที่ดี” แต่คนที่ “ประพฤติชอบธรรม” ก็เป็นที่รู้จักจาก “ความประพฤติดี” ของเขาเช่นกัน พระเยซูเน้นความจริงนี้เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ในวันนั้นหลายคนจะพูดกับฉันว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า เรามีได้เผยพระวอนะในพระนามของพระองค์ ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และกระทำการอัศจรรย์มากมายในนามของพระองค์หรือ' แล้วข้าพระองค์ จะบอกพวกเขาว่า 'ฉันไม่เคยรู้จักคุณเลย เข้าผู้ประพฤตินอกกฎหมายจงออกไปเสียจากเรา'” (มัทธิว 7:23)

ในทางตรงกันข้าม โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงเขียนกฎของพระองค์ในใจและความคิดของเรา ทำให้เราสามารถเชื่อฟังพระคัมภีร์ได้ (ฮีบรู 10:15-16; เอเสไยล 36:26-27) ดังที่เปโตรเขียนว่า “เช่นเดียวกับเด็กที่เชื่อฟัง อาย่อมทำตามความปรารถนาที่คุณเคยมีในความเขลา. แต่ผู้ที่ทรงเรียกท่านนั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ จงประพฤติตนให้บริสุทธิ์ทุกประการ” (1 เปโตร 1:14-15)

งานที่ขอบขรรคมเป็นเพียงการประยุกต์ใช้หลักการที่พบในพระวจนะของพระเจ้า—
ดำเนินการผ่านความช่วยเหลือและการนำทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังที่พระเยซูเตือนเราว่า
“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่ด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า” (ลูกา 4:4)
เราสามารถทำเช่นนี้ได้อย่างสม่ำเสมอ ก็ต่อเมื่อพระเจ้าทรงทำงานในเราผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์
การสร้างใหม่ในพระคริสต์

เปาโลบรรยายถึงผู้ที่รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์หลังจากบัพติศมาอย่างไร?

“... ท่านได้ถอดคนเก่าออกพร้อมกับการกระทำของเขา
และได้สวมคนใหม่ที่ได้รับความรู้ใหม่ตามพระฉายาของพระองค์ผู้ทรงสร้างเขา” (โคโลสี 3:9-10)

“เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์
เพราะพวกท่านหลายคนได้รับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์แล้วก็ได้สวมพระคริสต์” (กาลาเทีย 3:26-27)

“... พระเจ้ามีพระประสงค์จะทรงสำแดงความมั่งมีแห่งสง่าราศีของความลึกซึ้งนี้ในหมู่คนต่างชาติ
ซึ่งก็คือพระคริสต์ในท่านทั้งหลาย ความหวังแห่งสง่าราศี” (โคโลสี 1:27)

“เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว ของเก่าล่วงไป ดูเถิด
กลายเป็นสิ่งใหม่ไปหมดแล้ว” (2 โครินธ์ 5:17)

“ฉันถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้มีชีวิตอยู่อีกต่อไป แต่พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในข้าพเจ้า
และชีวิตที่ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า
ผู้ทรงรักข้าพเจ้าและประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

เมื่อความคิดและจิตใจของเราได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราก็ “สวมพระคริสต์”
เปาโลบรรยายถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในใจและความคิดของเราเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงสถิตภายในเรา
เรา “ปลดคนเก่าด้วยการกระทำของเขา” และ “สวมคนใหม่” เราได้รับการ “เปลี่ยนใหม่”
ในความรู้และจิตวิญญาณแห่งความคิดของเรา ในฐานะลูกของพระเจ้า เรากลายเป็น “ในพระคริสต์”
ที่ถูกสร้างใหม่อย่างแท้จริง พระเจ้าเปลี่ยนเราให้เป็นครอบครัวของพระองค์—บุตรธิดาของพระองค์ (2
โครินธ์ 6:18)

สิ่งนี้ก่อให้เกิดความรับผิดชอบอะไรต่อผู้ที่กำลังเปลี่ยนแปลง?

“ท่านถูกสอนให้ละทิ้งวิถีชีวิตเดิม ตัวตนเก่า เสื่อมทรามและถูกล่อลวงด้วยตัณหาของมัน
และรับการสร้างใหม่ด้วยจิตวิญญาณแห่งความคิด และสวมตัวตนใหม่ซึ่งสร้างขึ้นตามลักษณะของ
พระเจ้าในความขอบขรรคมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง” (เอเฟซัส 4:22-24)

“ดังนั้น ในฐานะผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก บริสุทธิและเป็นที่ยรัก จงสวมความเมตตา ความกรุณา ความอ่อนน้อมถ่อมตน ความอ่อนโยน ความอดกลั้น; ยอมความกันและยกโทษให้กันถ้าใครมีเรื่องกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ยกโทษให้คุณ คุณก็ต้องทำอย่างนั้นเช่นกัน แต่เหนือสิ่งอื่นใดจงสวมความรักซึ่งเป็นสายใยแห่งความสมบูรณ์แบบ” (โคโลสี 3:12-14)

พระเจ้าทรงสามารถและมุ่งมั่นที่จะสร้างธรรมชาติอันสูงส่งของพระองค์ในตัวเรา (2 เปโตร 1:4) “เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้าง [พระคริสต์] ผู้ทรงไม่มีบาปแทนเรา เพื่อเราจะได้เป็นผู้ชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์” (2 โครินธ์ 5:21)

สองบทแรกของปฐมกาลบอกสั้น ๆ ว่าพระเจ้าสร้างจักรวาลทางกายภาพอย่างไร และเห็นว่าพระองค์ทรงสร้างชายและหญิงคู่แรก แต่บัดนี้พระองค์ทรงสร้างสิ่งสร้างที่สำคัญกว่านั้นมาก นั่นคือการสร้างอุปนิสัยที่ชอบธรรมในบุตรและธิดาของพระองค์ นั่นคือสาเหตุที่การกลับใจอย่างจริงใจและจริงใจของเรามีความสำคัญมากเมื่อพระองค์ทรงเริ่มกระบวนการนี้ในตัวเรา เราต้องต้องการอย่างสุดหัวใจเพื่อให้พระองค์ทำให้เราเป็นคนใหม่

ทำไมการมีส่วนร่วมของเราจึงสำคัญมาก?

การสร้างอุปนิสัยที่ชอบธรรมเป็นกระบวนการสองทาง พระเจ้าประทานความรู้และพลังทั้งหมดที่เราต้องการ แต่เราให้ทางเลือกที่จะดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม หากปราศจากทางเลือกที่เราเลือก เราคงเป็นเพียงหุ่นยนต์ที่ทำงานเหมือนหุ่นยนต์ที่ตั้งโปรแกรมไว้ล่วงหน้าอย่างซับซ้อน นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าปรารถนา

พระเจ้าต้องการให้เราเป็นลูกของพระองค์เองที่มีค่านิยมเดียวกับพระองค์ พระองค์ทรงต้องการให้เราใช้ค่านิยมและความเชื่อมั่นของพระองค์ในการตัดสินใจตามที่พระองค์จะตัดสินใจ ทำไม เพราะพระองค์ทรงต้องการให้เรา “รับทุกสิ่งเป็นมรดก”— แบ่งปันสิ่งสร้างทั้งหมดของพระองค์กับพระองค์ ดังที่พระองค์บอกเราในวิวรณ์ 21:7 “ผู้ที่มิชัชนะจะได้ทุกสิ่งเป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา”

สังเกตความเบิกบานของเปาโลเกี่ยวกับมรดกที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ให้เรา: “พระวิญญูญาณ [ตัวมันเอง] เป็นพยานร่วมกับวิญญูญาณของเราว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า และถ้าเป็นบุตรก็ให้เป็นทายาท ทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระคริสต์ หากเราทนทุกข์กับพระองค์จริง ๆ เราก็จะได้รับพระเกียรติสิริร่วมกัน เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ยากในยุคปัจจุบันนี้ไม่สมควรที่จะเทียบเคียงกับพระสิริซึ่งจะสำแดงในตัวเรา” (โรม 8:16-18)

ไม่มีอะไรสำคัญสำหรับพระเจ้ามากกว่าการพัฒนาจิตวิญญาณของเรา
การพัฒนาของเราเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเราในการได้รับมรดกอันน่าเกรงขามที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ให้เราใน
ฐานะบุตรของพระองค์ “แต่มีผู้เป็นพยานในที่แห่งหนึ่งโดยกล่าวว่า ‘มนุษย์คืออะไรที่พระองค์ทรงนึกถึงเขา
หรือบุตรของมนุษย์ที่พระองค์ ดูแลเขา? พระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าทูตสวรรค์เล็กน้อย
พระองค์ทรงสวมสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎให้เขา
และทรงตั้งเขาไว้เหนืองานฝีมือหัตถ์ของพระองค์ เข้าไปให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา’
เพราะในการที่พระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขานั้น พระองค์ไม่เหลือสิ่งใดที่ไม่อยู่ภายใต้เขา
แต่บัดนี้เรายังไม่เห็นที่ทุกสิ่งอยู่ภายใต้พระองค์ แต่เราเห็นพระเยซูผู้ซึ่งถูกสร้างให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์เล็กน้อย
เพราะความทุกข์ทรมานแห่งความตายซึ่งสวมมงกุฎด้วยสง่าราศีและเกียรติยศ .” (ฮีบรู 2:6-9)

พระเยซูคือสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เราเป็นเหมือนมนุษย์หรือไม่?

“และเรารู้ว่าทุกสิ่งร่วมกันสร้างผลดีต่อคนที่รักพระเจ้า ต่อผู้ที่ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์
สำหรับผู้ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า
พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้มีลักษณะตามพระฉายาของพระองค์ด้วย
เพื่อพระองค์จะได้เป็นบุตรหัวปีในบรรดาพี่น้องหลายคน” (โรม 8:28-29)

พระเจ้ากำหนดไว้ล่วงหน้าในแผนหลักของพระองค์ว่าพระบุตรของพระองค์ควรเป็นแบบอย่างสำหรับก
ารพัฒนาของเรา หรือดังที่เปาโลอธิบาย พระเจ้า “ทรงเรียกเราด้วยการเรียกอันบริสุทธิ์ . .
ซึ่งประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ก่อนเวลาเริ่มต้น .” (2 ทิโมธี 1:9)

ถ้าเราอยู่ “ในพระคริสต์” เราก็กำลัง “เปลี่ยนรูปแบบ” เป็น “พระฉายา” ของพระองค์ เช่นเดียวกับ
“พระองค์ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าที่มองไม่เห็น เป็นพระบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง” (โคโลสี
1:15) การเติบโตฝ่ายวิญญาณของเราควรดำเนินต่อไป
“จนกว่าเราทุกคนจะมีความเชื่อเป็นหนึ่งเดียวและมีความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า
เติบโตเต็มที่จะจนถึงขนาดเต็มบริบูรณ์ของพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:13) ดังนั้น
“เมื่อเราเกิดมามีภาพลักษณ์ของมนุษย์ดิน เราก็มามีภาพลักษณ์ของมนุษย์สวรรค์ด้วย” (1 โครินธ์ 15:49)

เราจะเหมือนพระคริสต์ผู้ได้รับสง่าราศีในท้ายที่สุดได้หรือไม่?

“ที่รัก ตอนนี้เราเป็นลูกของพระเจ้า และยังไม่มีการเปิดเผยว่าเราจะเป็นอย่างไร
แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เราจะเป็นเหมือนพระองค์ .” (1 ยอห์น 3:2)

ความรู้เรื่องศักยภาพอันน่าทึ่งของเราควรกระตุ้นเราอย่างไร?

“และทุกคนที่มีความหวังในพระองค์ก็ชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์” (1 ยอห์น 3:3)

การรู้แผนนิรันดร์ของพระเจ้าสำหรับเราควรเป็นแรงบันดาลใจให้เราชำระใจและแรงจูงใจของเราให้บริสุทธิ์ “ผู้มีใจบริสุทธิ์ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า” พระเยซูคริสต์ (มัทธิว 5:8) และยากอบเขียนว่า “แต่ปัญญาที่มาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นอันดับแรก แล้วจึงสงบ อ่อนโยน ยอมจำนน เต็มเปี่ยม ด้วยความเมตตาและผลอันดี ปราศจากความลำเอียงและปราศจากความหน้าซื่อใจคด” (ยากอบ 3:17)

เราควรเอาอย่างหัวใจและความคิดของใคร?

“จงให้ความคิดนี้อยู่ในท่านซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ด้วย” (ฟิลิปปี 2:5)

เปาโลเพิ่งบรรยายลักษณะสำคัญของความคิดของพระคริสต์ ท่าทีของพระองค์ที่มีต่อผู้อื่น เปาโลเน้นย้ำก่อนว่า “ในพระคริสต์” “การสามัคคีธรรมของพระวิญญูญาณ” ของเราควรกระตุ้นให้เราแบ่งปัน “ความรักเดียวกัน” ให้แก่กัน “เหตุฉะนั้น ถ้ามีการปลอมประโลมใจในพระคริสต์ การปลอมโยนด้วยความรัก การสามัคคีธรรมของพระวิญญูญาณ การเส่นหาและความเมตตาใดๆ ขอให้ข้าพเจ้าเติมเต็มความชื่นชมยินดีด้วยการมีใจเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เป็นหนึ่งเดียวกัน จิตใจ” (ข้อ 1-2)

จากนั้นพออธิบายแรงจูงใจที่เหมาะสมสำหรับความสัมพันธ์ทั้งหมดของเรา “อย่าทำสิ่งใดด้วยความทะเยอทะยานหรือความถือดีที่เห็นแก่ตัว แต่ให้ถือว่าผู้อื่นดีกว่าตนด้วยใจถ่อม ให้พวกคุณแต่ละคนไม่เพียงแต่ดูแลผลประโยชน์ของตนเองเท่านั้น แต่ให้ดูแลผลประโยชน์ของผู้อื่นด้วย” (ข้อ 3-4) เราต้องคิดด้วยความรักและความถ่อมตนแบบเดียวกับที่อยู่ในความคิดของพระเยซู

ผลแห่งพระวิญญูญาณ

เราสามารถเอาความชอบธรรมผสมกับความอธรรมจนเป็นนิสัยและทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้หรือไม่?

“ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ให้ผลดีจะต้องโค่นลงและโยนเข้าไปในกองไฟ” (มัทธิว 7:19)

“ในสิ่งนี้ บุตรของพระเจ้าและบุตรของมารปรากฏชัด คือผู้ใดไม่ประพฤติชอบธรรม ผู้นั้นก็มิได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนก็เช่นกัน” (1 ยอห์น 3:10)

พระคัมภีร์เปิดเผยว่าบางครั้งบุตรธิดาของพระเจ้าทำบาปหลังจากบังเกิดใหม่ (1 ยอห์น 1:8) แต่ถ้าพวกเขาปรารถนาที่จะอยู่ในความโปรดปรานของพระองค์ต่อไป พวกเขาไม่เพียงต้องสารภาพต่อพระองค์เท่านั้น แต่ยังขอให้พระองค์ “ชำระ [พวกเขา] จากความอธรรมทั้งหมด” (ข้อ 9) พวกเขาไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้หากพวกเขาจงใจทำบาป

อย่างไรก็ตาม นิสัยบางอย่างที่ฝังแน่นมาตั้งแต่เด็กปฐมวัยอาจไม่สามารถเอาชนะได้ง่าย เหตุของการล่วงละเมิดอย่างต่อเนื่องในช่วงวัยรุ่นเป็นกรณีตัวอย่าง

ผลของบาปดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะส่งเสริมความอ่อนแออย่างร้ายแรงในผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการล่วงละเมิด อาจต้องใช้ความพากเพียรบากบั่นอีกนานจึงจะเอาชนะได้ในที่สุด เปาโลกำหนดหน้าที่ของเราดังนี้:

“เหตุฉะนั้นจงประหารทุกสิ่งที่เป็นของพวกเจ้าฝ่ายโลก” (โคโลสี 3:5)

เราสามารถทำสิ่งนี้ให้สำเร็จได้ผ่านอำนาจของพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้น

ยากอบให้มุมมองต่อข้อกำหนดของพระเจ้า:

“น้ำพุส่งทั้งน้ำจืดและน้ำขมออกมาจากช่องเปิดเดียวกันไหม? ฟันของข้าพเจ้า

ต้นมะเดื่อจะออกลูกมะกอกหรือเถาองุ่นจะออกลูกมะเดื่อได้หรือ น้ำเกลือไม่สามารถให้น้ำจืดได้

ใครในพวกท่านฉลาดและมีความเข้าใจ? ให้เขาแสดงธรรมโดยความประพฤติดีด้วยปัญญาอันอ่อนโยน

แต่หากคุณมีความริษยาขมขื่นและความทะเยอทะยานที่เห็นแก่ตัวอยู่ในใจ

อย่าหยิ่งโสและกล่าวเท็จต่อความจริง ปัญญาไม่ใช่ปัญญาที่ลงมาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาทางโลก

เป็นธรรมชาติ เป็นปีศาจ เพราะที่ใดมีความริษยาและความทะเยอทะยานที่เห็นแก่ตัว

ที่นั่นมีความวุ่นวายและความชั่วร้ายทุกอย่าง” (ยากอบ 3:11-16)

พระคริสต์ทรงแยกแยะผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระองค์ออกจากผู้ที่ยังคงอยู่ในโลกนี้อย่างไร?

“เจ้าจะรู้จักเขาด้วยผลของมัน ผู้ชายเก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้หนามหรือเก็บผลมะเดื่อจากผักมีหนาม? ถึงกระนั้นก็ดี ต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้ผลดี ต้นไม้เลวย่อมให้ผลเลว” (มัทธิว 7:16-17; เทียบฟิลิปปี 1:9-11)

พระวิญญาณของพระเจ้าควรเกิดผลอะไรในตัวเรา?

“... ผลของพระวิญญาณคือความรัก ความชื่นชมยินดี สันติสุข ความอดทน ความเมตตา ความดี ความสัตย์ซื่อ ความอ่อนโยน และการรู้จักบังคับตนเอง” (กาลาเทีย 5:22-23)

แต่ละแ่งมุมของ "ผลไม้"

ที่ระบุไว้ในที่นี้เป็นเพียงการสะท้อนพระลักษณะของพระเจ้าที่จำลองขึ้นในตัวเราโดยพระวิญญาณของพระองค์

ความรักมีความสำคัญเพียงใดในแง่ของผลของพระวิญญาณ
เพื่อการเจริญเติบโตทางจิตวิญญาณของเรา?

“โดยวิธีนี้ ทุกคนจะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา ถ้าท่านรักซึ่งกันและกัน” (ยอห์น 13:35)

“... ความรักของพระเจ้าเทลงมาในใจเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ .” (โรม 5:5)

พระเจ้าคือความรัก (1 ยอห์น 4:8) ความรักเป็นรากฐานแห่งพระลักษณะของพระองค์
เปาโลอธิบายถึงวิธีที่ความรักของพระเจ้าในเราควรเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของเรา: “ความรักนั้นอดทนนาน มีความรักกรุณา และไม่อิจฉาริษยา ความรักไม่อวด ไม่หยิ่งโส ไม่ประพฤติตัวต่ำทราม

ไม่แสวงหาประโยชน์ส่วนตน ไม่ฉุนเฉียว ไม่คำนึงถึงความผิดที่ได้รับ ไม่ชื่นชมยินดีในความอธรรม แต่ชื่นชมยินดีในความจริง ทนทุกอย่าง เชื่อทุกอย่าง หวังทุกอย่าง อดทนทุกอย่าง รักไม่เคยทำให้ผิดหวัง . . .” (1 โครินธ์ 13:4-8) ส่วนอื่น ๆ ของผลของพระวิญญาณเป็นเพียงการแสดงออกถึงความรักของพระเจ้าเท่านั้น

วิถีกระตุ้นจิตวิญญาณ

อัครสาวกเปาโลดักเตือนสมาชิกของคริสตจักรแห่งหนึ่งที่เขาเริ่ม: "อย่าดับพระวิญญาณ" (1 เธสะโลนิกา 5:19) เขากระตุ้นทิโมธีผู้ประกาศข่าวประเสริฐรุ่นใหม่ว่า . . . กระตุ้น [จุดไฟ] ของประทานจากพระเจ้าที่อยู่ในตัวคุณผ่านการวางมือของฉัน เพราะพระเจ้าไม่ได้ประทานใจที่ขาดกลัวแก่เรา แต่ประทานใจที่มีอำนาจ ความรัก และจิตใจที่ดี" (2 ทิโมธี 1:6-7)

เปาโลเปรียบพระวิญญาณของพระเจ้าเป็นไฟที่คูกอยู่ในไฟที่กำลังจะมอด เขากระตุ้นให้ทิโมธีปลุกถ่านที่ยังคุกรุ่นอยู่ให้ลุกเป็นไฟ เขารู้ว่าเราต้องระวังไม่ให้สะเก็ดของประทานแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า นั่นคือการปล่อยให้ไฟเย็นลง เราจะรักษาความกล้าหาญ ความเข้มแข็ง และความรักที่พระเจ้าประทานแก่เราผ่านทางพระวิญญาณได้อย่างไร? อะไรอาจทำให้เราดับ—ยับยั้ง—ความรักครั้งแรกและความกระตือรือร้นในการเข้าใกล้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าและยอมให้พระองค์เปลี่ยนแปลงชีวิตเราอย่างจริงจัง เราพบคำตอบในพระคัมภีร์หลายเล่ม

เปาโลบอกเราว่า “สุดท้ายนี้ พี่น้อง จงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าและในฤทธานุภาพแห่งฤทธานุภาพของพระองค์ จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เพื่อท่านจะได้สามารถต่อต้านเล่ห์เหลี่ยมของมารได้ เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับเทพผู้ครองอำนาจ ต่อสู้กับผู้ปกครองแห่งความมืดแห่งยุคนี้ ต่อสู้กับกองทัพฝ่ายวิญญาณแห่งความชั่วร้ายในสวรรค์ เหตุฉะนั้นจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต้านทานในวันอันชั่วร้าย และเมื่อได้ทำทั้งหมดแล้วจึงจะยืนหยัดได้” (เอเฟซัส 6:10-13)

ซาตานจะทำทุกวิถีทางเพื่อกีดกันเรา ชักนำเราให้ท้อแท้และหวาดกลัว ละทิ้งความเชื่อมั่นในพระเจ้า ถ้าเช่นนั้น เปาโลหมายความว่าอย่างไรโดยสวม “ยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า” เพื่อป้องกันเรา? เราจะใช้อะไรต่อต้านทัศนคติที่เอาชนะตัวเอง เช่น ความกลัว ความเฉยเมย และความท้อแท้

เปาโลกล่าวต่อไปว่า “เหตุฉะนั้น จงยืนขึ้น และคาดเข็มขัดแห่งความจริงคาดเอวของท่าน และสวมความชอบธรรมเป็นเกราะอก สวมรองเท้าอะไรก็ได้ที่จะทำให้คุณพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติภาพฉันใด ด้วยสิ่งเหล่านี้

จงใช้โล่แห่งศรัทธา ซึ่งคุณสามารถับลูกศรเพลิงทั้งหมดของมารร้ายได้ จงสวมหมวกกันน็อกแห่ง [ความหวังใน] ความรอด และดาบแห่งพระวิญญาณ ซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้า” (ข้อ 14-17)

เปาโลบอกเราว่าเราต้องยืนหยัดในความจริงที่เราได้เรียนรู้
โดยมุ่งดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมโดยไม่คำนึงถึงสภาวะการณ์
เราต้องทำหน้าที่ของเราในการเผยแผ่พระกิตติคุณที่แท้จริงให้กว้างขวางยิ่งขึ้น
โดยอย่ามองข้ามชีวิตนิรันดร์เป็นเป้าหมายของเรา
และใช้พระวจนะของพระเจ้าเป็นดาบฟันผ่านการลอกดวงทั้งหมด

แต่สิ่งที่สำคัญไม่แพ้กันคือสิ่งที่เปาโลกล่าวถึงต่อไป:
“และจงอธิษฐานในวิญญาณทุกโอกาสด้วยคำอธิษฐานและคำขอทุกประเภท ด้วยเหตุนี้
จงตื่นตัวและหมั่นอธิษฐานเพื่อนักบุญทั้งหลายอยู่เสมอ อธิษฐานเพื่อฉันด้วย
เพื่อว่าเมื่อใดก็ตามที่ฉันเปิดปาก ฉันจะได้รับคำพูด
เพื่อฉันจะได้รู้ความลึกลับของข่าวประเสริฐโดยไม่เกรงกลัว ซึ่งฉันเป็นทูตที่ถูกล่ามโซ่
อธิษฐานเพื่อฉันจะประกาศอย่างไม่เกรงกลัวอย่างที่ควรจะเป็น” (ข้อ 18-20)

ความสามารถของเราที่จะคงความเข้มแข็งทางวิญญาณและกระตือรือร้นขึ้นอยู่กับว่าเราพึ่งพาพระเจ้ามากเพียงใด สายการติดต่อของเราเพื่อขอความช่วยเหลือนั้นผ่านการสวดอ้อนวอน

เปาโลและผู้ช่วยเหลือของเขาไม่เพียงอธิษฐานเพื่อความต้องการของตนเองเท่านั้นแต่ขอให้พระเจ้าเสริมกำลังผู้อื่นที่กำลังกลับใจใหม่ผ่านงานของพวกเขาด้วย
“เหตุฉะนั้นเราจึงอธิษฐานเพื่อท่านเสมอว่าขอให้พระเจ้าของเราถือว่าท่านคู่ควรกับการทรงเรียกนี้
และทรงทำให้พระเกียรติของพระเจ้าและงานแห่งความสำเร็จด้วยฤทธานุภาพ
เพื่อพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเราจะได้รับเกียรติในตัวท่าน
และคุณอยู่ในพระองค์ตามพระคุณของพระเจ้าของเราและองค์พระเยซูคริสต์” (2 เธสะโลนิกา 1:11-12)

เขายังสนับสนุนพวกเขาให้ปฏิบัติภาวนาไม่เพียงแต่เพื่อตนเองเท่านั้นแต่เพื่อตัวเขาและคนงานคนอื่นๆ
ในความเชื่อ: “จงอธิษฐานต่อไปอย่างจริงจัง, ระแวงระวังในการนั้นด้วยการขอบพระคุณ;
ในขณะที่เดียวกันก็อธิษฐานเพื่อเราด้วยว่าพระเจ้าจะทรงเปิดประตูให้เราพูดข้อความลึกลับของพระคริสต์
ซึ่งข้าพเจ้าก็ถูกล่ามโซ่เช่นกัน เพื่อข้าพเจ้าจะได้สำแดงให้ประจักษ์ตามที่ข้าพเจ้าควรจะพูด” (โคโลสี 4: 2-4).

เขาต้องการให้พวกเขาสวดอ้อนวอนขอให้งานเผยแผ่พระกิตติคุณและการรับใช้ศาสนจักรของพระเจ้า
ประสบความสำเร็จ “บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอร้องท่าน โดยทางพระเยซูคริสต์
และโดยความรักของพระวิญญาณ
ขอให้ท่านพยายามร่วมกับข้าพเจ้าในการสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อข้าพเจ้า

เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับการปลดปล่อยจากคนในแคว้นยูเดียที่ไม่เชื่อ และ
เพื่อให้การรับใช้เยรูซาเล็มของข้าพเจ้าเป็นที่ยอมรับของวิสุทธิชน” (โรม 15:30-31)

คุณเจสำคัญที่จะทำให้การทำงานของพระวิญญาณของพระเจ้าในตัวและตื่นขึ้นในชีวิตของเราคือการรัก
ษาความคิดของเราให้อยู่ในภาพรวมของสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำ
ถ้าเราหมกมุ่นอยู่กับตัวเองและปัญหามากเกินไป เราจะอ่อนแอมากขึ้นต่ออิทธิพลด้านลบของซาตาน
เปาโลกระตุ้นให้ผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสใหม่มองว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของงานอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้ากำลังทำ
ในฐานะผู้ซึ่งประเด็นในการสั่งสอนพระกิตติคุณใน

ภูมิภาคต่างๆ ของโลก

เขากระตุ้นให้พวกเขาสนับสนุนความพยายามของเขาอย่างกระตือรือร้นผ่านการสวดอ้อนวอน

เขาอธิบายว่าเหตุใดคำอธิษฐานของพวกเขาจึงสำคัญมาก: “พี่น้องทั้งหลาย
เราไม่ต้องการให้ท่านไม่รู้เกี่ยวกับความยากลำบากที่เราประสบในจังหวัดเอเชีย เราถูกกดดันอย่างหนัก
เกินความสามารถที่เราจะทนได้ จนสิ้นหวังแม้กระทั่งชีวิต ในใจเรารู้สึกถึงโทษประหาร
แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อเราจะไม่พึ่งตัวเองแต่พึ่งพระเจ้าผู้ทรงให้คนตายฟื้นขึ้นมา

“พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากภัยอันตรายเช่นนี้ และพระองค์จะทรงช่วยเรา
เราตั้งความหวังไว้กับพระองค์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเราต่อไป ขณะที่ท่านช่วยเราด้วยการสวดอ้อนวอน
แล้วคนเป็นอันมากจะขอบพระคุณแทนเราสำหรับความกรุณาที่ประทานแก่เราในการตอบคำอธิษฐานของ
นเป็นอันมาก” (2 โครินธ์ 1:8-11)

เปาโลกล่าวถึงความหวังไว้อย่างยิ่งที่ท่านมีต่อผู้ที่กลับใจใหม่ภายใต้การปฏิบัติศาสนกิจของท่าน
“ฉันขอบคุณพระเจ้าทุกครั้งที่เราระลึกถึงคุณ ในคำอธิษฐานเพื่อทุกท่าน
ข้าพเจ้าอธิษฐานด้วยความปีติเสมอเพราะท่านมีส่วนร่วมในข่าวประเสริฐตั้งแต่วันแรกจนถึงปัจจุบัน
โดยมั่นใจในสิ่งนี้ว่าพระองค์ผู้ทรงเริ่มการดีในตัวท่านจะสานต่อให้สำเร็จลุล่วงไปจนถึงวันที่
ของพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 1:3-6)

สิ่งสำคัญคือต้องรักษาความมั่นใจของเราในพระเจ้าให้มีชีวิตชีวาและแข็งขัน
บางครั้งเราต้องอดอาหารร่วมกับการสวดอ้อนวอนเพื่อกระตุ้นความกระตือรือร้นและต่ออายุการอุทิศและคว
ามมุ่งมั่นต่อพระองค์ กษัตริย์เดวิดเขียนว่าพระองค์ “ทรงถ่อมพระองค์ลงด้วยการอดอาหาร” (สดุดี 35:13)
การถือศีลอดคือการงดอาหารและเครื่องดื่มในช่วงเวลาสั้น ๆ
เพื่อให้จิตใจของเรากลับมาสู่ความเป็นจริงที่ว่าเรายังไม่พอเพียง
การถือศีลอดช่วยให้เราตระหนักว่าเราเปราะบางเพียงใด และเราพึ่งพาสิ่งต่างๆ
ที่นอกเหนือไปจากตัวเราเองเพียงใด สิ่งที่เราหมกมุ่นข้าม เช่น อาหารและเครื่องดื่ม

พระคัมภีร์บันทึกว่าผู้มีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ เช่น โมเสส เอลียาห์ ดาเนียล เปาโล และพระเยซูชูดอาหารเพื่อเข้าไปใกล้พระเจ้ามากขึ้น (อพยพ 34:28; 1 พงศ์กษัตริย์ 19:8; ดาเนียล 9:3; 10:2-3; 2 โครินธ์ 11:27; มัทธิว 4:2)

มีคนถามพระเยซูว่า “ทำไมสาวกของยอห์นและพวกฟาริสีอดอาหาร แต่สาวกของคุณไม่อดอาหาร” เขาตอบว่า “เพื่อนเจ้าบ่าวอดอาหารขณะที่เจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขาได้ไหม? ทราบใดที่เจ้าบ่าวยังถือศีลอดไม่ได้ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะถูกพรากไปจากเขา และในวันนั้นพวกเขาจะอดอาหาร” (มาระโก 2:18-20)

พระเยซูทรงทราบดีว่าสาวกที่แท้จริงของพระองค์ เมื่อพระองค์ไม่ได้อยู่กับพวกเขาอีกต่อไปแล้ว จะต้องอดอาหารเป็นบางครั้งเพื่อฟื้นความกระตือรือร้นเพื่อรับใช้พระองค์ พวกเขาจำเป็นต้องกระตุ้นของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในตัวพวกเขา

พระเยซูยังอธิบายวิธีถูกต้องที่เราควรถืออดอาหารด้วยว่า “อนึ่ง เมื่อเจ้าถืออดอาหาร อย่าทำหน้าหน้าเศร้าแบบคนหน้าซื่อใจคด. เพราะทำให้ใบหน้าเสียโฉมเพื่อให้คนเห็นว่ากำลังถือศีลอด เรามอบความจริงแก่ท่าน

ว่าพวกเขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว แต่เมื่อท่านถืออดอาหาร จงขโมยศีรษะและล้างหน้า เพื่อจะไม่ปรากฏว่าท่านถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้สถิตในที่ลี้ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลี้ลับจะประทานบำเหน็จให้ท่านอย่างเปิดเผย” (มัทธิว 6:16-18)

ยากอบบอกเราว่า “จงเข้ามาใกล้พระเจ้า แล้วพระองค์จะทรงเข้ามาใกล้ท่าน” (ยากอบ 4:8) เราสามารถทำเช่นนี้ได้โดยการสวดอ่อนน้อมอย่างต่อเนื่องและการอดอาหารเป็นครั้งคราว เราสามารถฝึกฝนเพื่อกระตุ้นและจุดไฟพระวิญญาณของพระเจ้าในตัวเราอีกครั้ง

การรักคนที่รักเราเพียงพอที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยหรือไม่?

“ท่านทั้งหลายได้ยินคำกล่าวไว้ว่า 'จงรักเพื่อนบ้านและจงเกลียดชังศัตรู' แต่เราบอกท่านว่า จงรักศัตรู จงอวยพรผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเผื่อผู้ที่ใช้ท่านอย่างอาฆาตมาดร้ายและข่มเหงท่าน เพื่อท่านจะได้เป็นบุตรของพระบิดาของท่านในสวรรค์ .” (มัทธิว 5:43-45)

โดยอธิบายว่าเราไม่ควรรักเฉพาะเพื่อนและครอบครัวของเราเท่านั้น แต่รักแม้กระทั่งคนที่ไม่รักเราด้วย พระเยซูทรงย้ำอีกครั้งว่าเราต้องการความช่วยเหลือพิเศษจากพระวิญญาณของพระเจ้า เรามักจะไม่ชอบใครก็ตามที่ไม่ชอบเรา แต่วิธีการนั้นกลับส่งผลร้ายต่อความชั่วร้าย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เราไม่ควร “ถูกความชั่วเอาชนะได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี” (โรม 12:21)

พระคัมภีร์สอนว่าความรักเป็นหนี่ที่เราเป็นหนี่อยู่เสมอ: “อย่าให้หนี่ค้างอยู่
เว้นแต่หนี่ที่จะรักซึ่งกันและกัน เพราะคนที่รักเพื่อนมนุษย์ได้ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติแล้ว พระบัญญัติที่ว่า
'อย่าล่วงประเวณี' 'อย่าฆ่าคน' 'อย่าขโมย' 'อย่าโลภ' และพระบัญญัติอื่น ๆ ก็ตาม รวมอยู่ในกฎข้อเดียวนี้:
'รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' ” (โรม 13:8-9) ความรักเป็นพื้นฐานของพระบัญญัติทั้งหมดของพระเจ้า
(มัทธิว 22:35-40) (สำหรับคำอธิบายโดยละเอียดว่ากฎของพระเจ้าเป็นเจ้าเป็นกฎแห่งความรักอย่างไร
โปรดขอหนังสือบัญญัติสิบประการของเราที่แจกฟรี)

เราควรแสดงออกถึงผลทางวิญญาณแห่งความปีติด้วยวิธีใดบ้างที่สำคัญ?

“แต่ให้ทุกคนชื่นชมยินดีที่วางใจในพระองค์
ขอให้พวกเขาโห่ร้องด้วยความยินดีเพราะพระองค์ทรงปกป้องพวกเขา
ให้คนที่รักพระนามของพระองค์ชื่นชมยินดีในพระองค์ด้วย
เพราะพระองค์จะทรงอำนาจพระพรแก่คนชอบธรรม พระองค์จะทรงโอบล้อมเขาไว้ด้วยความกรุณา”
(สดุดี 5:11-12)

“เพราะความหวัง ความยินดี
หรือมกกฎแห่งการโอ้อวดต่อพระพักตร์พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเมื่อพระองค์เสด็จมาคืออะไร?
ไม่ใช่คุณหรือ? ใช่คุณคือความรุ่งโรจน์และความสุขของเรา!” (1 เธสะโลนิกา 2:19-20)

“ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าเมื่อระลึกถึงท่านทุกครั้ง
ทุกครั้งข้าพเจ้าอธิษฐานวิงวอนขอเพื่อท่านทุกคนด้วยความยินดี” (ฟิลิปปี 1:3-4)

เราชื่นชมยินดีเป็นพิเศษเมื่อรู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่เคียงข้างเราเสมอเพื่อช่วยเหลือเราแต่ละคน—
เช่นเดียวกับที่พระองค์จะทรงช่วยเหลือพี่น้องทางวิญญาณของเราที่กระจัดกระจายไปทั่วโลก

เปโตรสนับสนุนให้เราชื่นชมยินดีที่เราสามารถถวายเกียรติแด่พระเจ้าโดยการวางตัวอย่างที่ดีแม้ในขณะที่
ที่เราถูกข่มเหงด้วยการรับใช้พระองค์ “เพื่อนที่รัก
อย่าประหลาดใจกับการทดลองอันเจ็บปวดที่คุณกำลังทนทุกข์ ราวกับว่ามีบางสิ่งแปลกๆ เกิดขึ้นกับคุณ
แต่จงชื่นชมยินดีที่ได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์
เพื่อท่านจะได้ชื่นชมยินดีเมื่อสง่าราศีของพระองค์ปรากฏ” (1 เปโตร 4:12-13)

การแสวงหาสันติสุขกับผู้อื่นเป็นผลสำคัญจากพระวิญญาณของพระเจ้าหรือไม่?

“ผู้สร้างสันติย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า” (มัทธิว 5:9)

“ดังที่เขียนไว้ว่า ‘เท้าของผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันตินั้นช่างงามเสียจริง
ผู้นำข่าวดีอันน่ายินดีมา!’” (โรม 10:15)

“แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์ ประการแรก แล้วจึงสงบ อ่อนโยน มีเหตุผล
เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลอันดี ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่เสแสร้ง
และเมล็ดที่มีผลคือความชอบธรรมก็หวานอย่างสันติโดยผู้ที่สร้างสันติ” (ยากอบ 3:17-18)

เหตุใดความอดทนจึงเป็นส่วนหนึ่งของผลของพระวิญญาณ

“แต่พระเจ้าทรงสัญญากับเรา และเรากำลังรอคอยฟ้าสวรรค์ที่ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ที่ความดีอาศัยอยู่
เพื่อนที่รัก เนื่องจากคุณกำลังรอให้สิ่งนี้เกิดขึ้น จงพยายามอย่างเต็มที่ที่จะปราศจากบาปและไม่มีความคิด . .
จำไว้ว่าเราได้รับความรอดเพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอดทน” (2 เปโตร 3:13-15)

พระเจ้าไม่ได้เปิดเผยว่าสิ้นสุดยุคนี้เมื่อใดและการเสด็จกลับมาของพระเยซูจะเกิดขึ้น (กิจการ 1:6-7)
แต่พระวจนะของพระองค์แนะนำเราว่า “พี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา
ดูว่าชาวนาฬารอแผ่นดินให้ผลผลิตอันมีค่าอย่างไร และอดทนเพียงใดกับฝนในฤดูใบไม้ร่วงและฤดูใบไม้ผลิ
คุณก็เช่นกัน จงอดทนและตั้งมั่น .” (ยากอบ 5:7-8)

พระเจ้าทรงมีเหตุผลอันยอดเยี่ยมที่ต้องการให้เราอดทน
“พระเจ้าไม่ได้ทรงเชื้องช้าในการรักษาพระสัญญา ดังที่บางคนเข้าใจถึงความเชื้องช้า
พระองค์ทรงอดทนต่อท่าน ไม่ทรงประสงค้ให้ผู้ใดพินาศ แต่ให้ทุกคนกลับใจ” (2 เปโตร 3:9)
ในแผนหลักแห่งความรอด

พระเจ้าตั้งใจที่จะให้โอกาสสำหรับทุกคนที่เคยมีชีวิตอยู่เพื่อเข้าใจพระวจนะของพระองค์และกลับใจ

ดังนั้นพระองค์ต้องการให้เราอดทนรอให้พระองค์ดำเนินการตามตารางเวลาของพระองค์เอง
“ขอให้ท่านมีผลง่ามที่มาจากฤดูธนาภาพอันรุ่งโรจน์ของพระองค์
จงเตรียมพร้อมที่จะอดทนต่อทุกสิ่งด้วยความอดทน
พร้อมทั้งขอบพระคุณพระบิดาผู้ทรงบันดาลให้ท่านมีส่วนในมรดกของธรรมิกชนใน แสงสว่าง” (โคโลสี
1:11-12)

ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเรากับผู้อื่น เราได้รับคำเตือนเช่นกันว่า “จงอ่อนน้อมถ่อมตนและอ่อนโยน;
จงอดทนอดกลั้นต่อกันและกันด้วยความรัก
จงพยายามทุกวิถีทางเพื่อรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพระวิญญาณด้วยสายสัมพันธ์แห่งสันติ”
(เอเฟซัส 4:2-3)

ยากอบแสดงความคิดแบบเดียวกันว่า “พี่น้องทั้งหลาย เมื่อท่านมีปัญหาหลายอย่าง
ท่านควรจะเปี่ยมด้วยความยินดี เพราะท่านรู้ว่าปัญหาเหล่านี้ทดสอบความเชื่อของท่าน
และสิ่งนี้จะทำให้ท่านมีความอดทน” (ยากอบ 1:2-3)

ความเมตตาควรเป็นส่วนหนึ่งของคุณลักษณะของเราหรือไม่?

“จงรักใคร่กันฉันพี่น้อง จงให้เกียรติซึ่งกันและกัน” (โรม 12:10)

“... พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พร้อมทั้งให้อภัย ทรงมีพระคุณและพระเมตตา ทรงโกรธซ้ำ ทรงมีพระกรุณาอย่างล้นเหลือ .” (เนหะมีย์ 9:17; เทียบโยเอล 2:13)

“และจงมีเมตตาต่อกัน มีใจอ่อนโยน ให้อภัยกัน เหมือนอย่าง que พระเจ้าในพระคริสต์ทรงโปรดยกโทษให้ท่าน” (เอเฟซัส 4:32)

ความดีเป็นอีกหนึ่งคุณลักษณะของพระเจ้าที่เราควรเลียนแบบหรือไม่?

“... แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความดีของพระเจ้า” (สดุดี 33:5)

“โอ คนเหล่านั้นจะขอบพระคุณพระยาห์เวห์สำหรับความดีของพระองค์ และสำหรับพระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อลูกหลานมนุษย์!” (สดุดี 107:8)

“โอ ความดีของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่เพียงใด ซึ่งพระองค์ทรงสะสมไว้สำหรับผู้ที่ยำเกรงพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับผู้ that วางใจในพระองค์ .” (สดุดี 31:19)

“ด้วยเหตุผลนี้เอง จงพยายามทุกวิถีทางที่จะเพิ่มพูนความดีศรัทธาของคุณ .” (2 เปโตร 1:5)

เหตุใดความเชื่อและความสัตย์ซื่อจึงเป็นผลสำคัญของพระวิญญาณของพระเจ้า?

“ผู้ที่สัตย์ซื่อในสิ่งเล็กน้อยก็สัตย์ซื่อในสิ่งมากเช่นกัน และผู้ที่ชั่วร้ายในสิ่งเล็กน้อยก็ไม่ยุติธรรมในสิ่งมากเช่นกัน เหตุฉะนั้นถ้าท่านไม่ซื่อสัตย์ในทรัพย์สมบัติที่ธรรม แล้วใครเล่าจะมอบทรัพย์สมบัติที่แท้จริงให้แก่ท่าน? และถ้าเจ้าไม่ซื่อสัตย์ในสิ่งที่เป็ นของผู้อื่น ใครจะให้สิ่งที่เป็ นของเราแก่เจ้า” (ลูกา 16:10-12)

“แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นบ่าวที่ดี เพราะเจ้าซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย เจ้ามีอำนาจเหนือสิบเมือง’” (ลูกา 19:17)

ขณะที่พระเยซูทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์หลังจากการเสด็จกลับมา พระคัมภีร์เปิดเผยว่า “ผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นถูกเรียก ได้รับเลือก และซื่อสัตย์” (วิวรณ์ 17:14)

ในการเข้าร่วมกับพระคริสต์ในอาณาจักรแห่งอนาคตของพระองค์

เราต้องขอให้พระเจ้าเสริมกำลังเราผ่านฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ

เพื่อที่เราจะสามารถปฏิบัติตามพันธกรณีของเราอย่างซื่อสัตย์ในการเป็นคนชอบธรรมต่อทั้งพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ของเรา

ลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งของความสัตย์ซื่อคือการมีศรัทธาในพระเจ้า—

วางใจในพระองค์โดยปริยาย “แต่ถ้าปราศจากความเชื่อแล้ว เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระองค์พอพระทัย เพราะว่าคุณที่ จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นอยู่

และพระองค์จะเป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่ผู้ที่แสวงหาพระองค์อย่างพากเพียร” (ฮีบรู 11:6) นอกจากนี้:
“เพราะว่าคุณได้รับความรอดโดยพระคุณโดยความเชื่อ และไม่ได้อาศัยจากตัวของตนเอง
เป็นของประทานจากพระเจ้า” (เอเฟซัส 2:8)

(เพื่อให้เข้าใจความหมายของศรัทธาตามที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ได้ดีขึ้น โปรดขออ่านหนังสือ
คุณสามารมีศรัทธาที่มีชีวิตได้ ฟรี)

ความอ่อนโยนเป็นส่วนหนึ่งของผลของพระวิญญูญาณหรือไม่?

“จงเอาแอกของเราแบกไว้และเรียนรู้จากเรา เพราะเราสุภาพและถ่อมใจ .” (มัทธิว 11:29)

“และผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่ทะเลาะวิวาท แต่จงอ่อนโยนต่อทุกคน .” (2 ทิโมธี 2:24)

พระเยซูและเปาโลต่างเห็นว่าเราจะมีน้ำใจที่ขอบพระคุณต่อคนอื่นก็ต่อเมื่อเราเข้าไปใกล้เขาด้วยน้ำใจที่
อ่อนโยนและเห็นแก่ตัว. เปาโลเตือนชาวเธสะโลนิกาว่า “แต่พวกเรามีใจอ่อนโยนในหมู่พวกท่าน
เหมือนมารดาเลี้ยงดูแลเอาใจใส่บุตรของตน ดังนั้น ด้วยความรักใคร่ปรารถนาดีต่อท่าน
เรายินดีอย่างยิ่งที่จะบอกท่าน ไม่เพียงแต่ข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชีวิตของเราด้วย
เพราะท่านเป็นที่รักของเรา” (1 เธสะโลนิกา 2:7-8)

พระเจ้าไม่ต้องการให้เราปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์อย่างรุนแรง นั่นไม่ใช่ลักษณะของพระองค์
พระลักษณะของพระเจ้าคือทรงมีพระเมตตากรุณาและอ่อนโยน

เปโตรสนับสนุนให้สตรีไม่เห็นเรื่องเสื้อผ้าและรูปลักษณ์ภายนอก แต่ให้พัฒนา “จิตใจที่ซ่อนเร้น
ด้วยความงามที่ไม่เสื่อมสลายของจิตใจที่อ่อนโยนและเจียมสงบ ซึ่งมีค่ามากในสายพระเนตรของพระเจ้า”
(1 เปโตร 3: 4). ยากอบบอกเราว่า “ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก
จากนั้นจึงเป็นความสงบสุข อ่อนโยน เต็มใจยอม เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลอันดี” (ยากอบ 3:17)
เราต้องเรียนรู้ที่จะแสดงความรักที่แท้จริงต่อผู้อื่นด้วยท่าทางใจดีและอ่อนโยน

การควบคุมตนเองเป็นผลจากพระวิญญูญาณของพระเจ้าสำคัญเพียงใด?

“ต่อมาหลายวัน เมื่อเฟลิกซ์มาพร้อมกับครุสลากรรยาของเขาซึ่งเป็นชาวยิว
เขาจึงส่งคนไปตามเปาโลและได้ยินเกี่ยวกับความเชื่อในพระคริสต์
ขณะที่เขาหาเหตุผลเกี่ยวกับความชอบธรรม การควบคุมตนเอง และการพิพากษาที่จะมาถึง
เฟลิกซ์ก็กลัวและตอบว่า ‘ไปเดี๋ยวนี้ เมื่อข้าพเจ้าสะดวกข้าพเจ้าจะเรียกหาท่าน’” (กิจการ 24:24-25)

เปาโลกล่าวถึงการควบคุมตนเอง ซึ่งเป็นคุณสมบัติสุดท้ายในรายการคุณลักษณะที่เขาเรียกว่า
“ผลของพระวิญญูญาณ” ในกาลาเทีย 5:22-23 ซึ่งเป็นหนึ่งในสามคุณลักษณะที่สำคัญที่สุดของ
“ความเชื่อในพระคริสต์” ในขณะที่เขาอธิบายให้ ผู้ว่าการแคว้นยูเดียของโรมัน
เขาให้ความสำคัญกับความชอบธรรมและการพิพากษาที่จะมาถึง ทำไมลักษณะนิสัยนี้จึงสำคัญ?

เหตุผลหนึ่งที่เราต้องการพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อช่วยเราควบคุมธรรมชาติของมนุษย์
นอกจากจะเปลี่ยนความคิดและมุมมองของเราแล้ว
พระวิญญาณของพระเจ้ายังให้อำนาจแก่เราในการควบคุมตนเอง
ดำเนินชีวิตตามคำสอนของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์

ทำไมเราต้องการมากกว่าความรู้เพียงอย่างเดียวเพื่อปราบและควบคุมธรรมชาติของมนุษย์?

“เพราะสิ่งที่ธรรมชาติปฏิบัติทำไม่ได้คือเนื้อหนังอ่อนแอ

พระเจ้าจึงทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่มีบาป
พระองค์ทรงประณามบาปในเนื้อหนังว่าข้อกำหนดอันชอบธรรมของธรรมชาติปฏิบัติ
อาจจะสำเร็จในพวกเราที่ไม่ได้ดำเนินตามเนื้อหนังแต่ตามพระวิญญาณ” (โรม 8:3-4)

“เพราะเรารู้ว่าธรรมชาติปฏิบัติเป็นเรื่องจิตวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าเป็นคนชอบเนื้อหนัง ถูกขยี้ไปเพราะบาป
ฉันทำไปเพื่ออะไร ฉันไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะทำสิ่งใดมิได้ปฏิบัติ แต่สิ่งที่ฉันเกลียดที่ฉันทำ
ถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าจะไม่ทำ ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับกฎหมายว่าดี แต่บัดนี้
ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นผู้กระทำอีกต่อไป แต่เป็นบาปที่สถิตอยู่ในข้าพเจ้า” (โรม 7:14-17)

เปาโลบอกเราว่าการเข้าใจว่าอะไรคือความบาป
ซึ่งต้องกำหนดโดยกฎของพระเจ้านั้นไม่เพียงพอที่จะเอาชนะและควบคุมการดิ้นและการหลอกลวงของธรรมชาติมนุษย์ของเรา แคร้กฎของพระเจ้าไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาของเรา กฎของพระเจ้าทำให้เรามี
“ความรู้เรื่องบาป” (โรม 3:20) ความรู้ดังกล่าวจำเป็นต่อการเติบโตฝ่ายวิญญาณของเรา และเปาโลยืนยัน—
ซึ่งตรงกันข้ามกับทัศนะที่มีสาเหตุมาจากท่านโดยทั่วไป—ว่าเราต้องปฏิบัติตาม
“ข้อเรียกร้องอันชอบธรรมของธรรมชาติปฏิบัติ” (โรม 8:4)

แต่นั้นไม่ใช่ประเด็นหลักของเขานในข้อเหล่านี้ แต่เนื่องจากความอ่อนแอของเนื้อหนังของเรา
เปาโลเน้นย้ำว่าเราไม่สามารถบรรลุความชอบธรรมที่แท้จริงได้ด้วยตัวเราเอง ด้วยความพยายามของเราเอง
โดยการเปลี่ยนธรรมชาติบาปของเราให้เป็นธรรมชาติของพระเจ้าเท่านั้นที่จะทำให้เราเอาชนะบาปได้
เราต้องการพระเจ้าผู้ไถ่—พระเยซู พระเมสสิยาห์และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา—ที่อาศัยอยู่ในเรา (กาลาเทีย
2:20) เพื่อปลดปล่อยเราจากตัวเราและทำให้เราเป็นคนชอบธรรม
ด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่เราสามารถผลิตผลของพระวิญญาณได้อย่างมากมาย

ผลของพระวิญญาณสะท้อนถึงความดี ความสัตย์ซื่อ
และการยับยั้งตนเองซึ่งมีอยู่ในธรรมชาติของพระเจ้า ถ้าพระวิญญาณอยู่ในเรา
ลักษณะเหล่านี้ซึ่งเป็นผลของพระวิญญาณควรกลายเป็นลักษณะพื้นฐานตามธรรมชาติของเราด้วย—นั่นคือ
ตราบิตที่เราอ้าง “อยู่ในพระคริสต์” และยังคงรับใช้พระเจ้าจากใจ

เปโตรสรุปสาระสำคัญทางวิญญาณเหล่านี้อย่างไร?

“... พยายามอย่างเต็มที่เพื่อเพิ่มสิ่งเหล่านี้ให้กับชีวิตของคุณ: เพิ่มความดีให้กับศรัทธาของคุณ และเพิ่มพูนความรู้เพื่อความดีของคุณ และเพิ่มการควบคุมตนเองตามความรู้ของคุณ และเพิ่มความอดทนเพื่อการควบคุมตนเองของคุณ และเพื่อความอดทนของคุณ จงเพิ่มการรับใช้เพื่อพระเจ้า และการปรนนิบัติพระเจ้า จงเพิ่มความเมตตาแก่พี่น้องในพระคริสต์ และเพื่อความเมตตาจึงเพิ่มความรัก หากสิ่งเหล่านี้อยู่ในตัวคุณและเติบโตขึ้น สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้คุณมีประโยชน์และเกิดผลในการรู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ผู้ใดไม่มีสิ่งเหล่านี้ย่อมเห็นไม่ชัด เขาตาบอดและลืมนึกไปว่าเขาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์จากบาปในอดีตของเขา พี่น้องทั้งหลาย จงพยายามอย่างยิ่งที่จะแน่ใจว่าพระเจ้าทรงเรียกและเลือกคุณจริงๆ ถ้าคุณทำสิ่งเหล่านี้ คุณจะไม่มีวันล้มลง และท่านจะได้รับการต้อนรับอย่างดียิ่งเข้าสู่อาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2 เปโตร 1:5-11)

เปโตรเน้นย้ำว่าการเติบโตทางจิตวิญญาณของเรามีความสำคัญเพียงใดต่อการรักษาความสัมพันธ์ที่เชื่อพ้องกับพระคริสต์ในปัจจุบัน และต่อชีวิตนิรันดร์ที่ได้รับมรดกในอนาคต

การเปลี่ยนแปลงครั้งสุดท้ายของเรา

ถ้าเรามีพระวิญญาณของพระเจ้า ชะตากรรมของเราจะเป็นอย่างไรเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา?

“เพราะว่าการเป็นพลเมืองของเรานั้นอยู่ในสวรรค์ ซึ่งเราเฝ้ารอพระผู้ช่วยให้รอดคือองค์พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของเราให้เป็นไปตามพระกายอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ทรงกระทำไว้ ยอมจำนนทุกสิ่งไว้แต่พระองค์เอง” (ฟิลิปปี 3:20-21)

อย่าลืมอ่านคำอธิบายของเปาโลใน 1 โครินธ์ 15:50-54

เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงครั้งสุดท้ายของเราจากร่างกายที่ต้องตาย "ต่ำต้อย"

ไปสู่ร่างกายวิญญาณที่มีรัศมีภาพและเป็นอมตะ

อัครสาวกเปโตรสรุปการเปลี่ยนแปลงที่พระเจ้าทรงทำให้สำเร็จในวิสุทธิชนของพระองค์ด้วยคำพูดเหล่านี้:

“ฤทธิ์เดชของพระองค์ประทานทุกสิ่งที่เป็นสำหรับชีวิตและความชอบธรรมแก่เรา

โดยผ่านความรู้ของพระองค์ผู้ทรงเรียกเราด้วยสง่าราศีและความดีงามของพระองค์ ด้วยเหตุนี้

พระองค์จึงประทานพระสัญญาอันมีค่าและยิ่งใหญ่ยิ่งของพระองค์แก่เรา โดยผ่านสิ่งเหล่านั้น

เพื่อท่านจะได้หลุดพ้นจากความเสื่อมทรามในโลกเพราะระคาดัชนีหา
และจะได้เป็นผู้มีส่วนในธรรมชาติอันสูงส่ง” (2 เปโตร 1: 3-4)

อะไรต่อไป?

ในบทที่ 10

เราเรียนรู้ว่าผู้ที่ได้รับพระวิญญูณบริสุทธิเป็นสมาชิกของพระกายของพระคริสต์หรือคริสตจักรได้อย่างไร
เราจะศึกษาข้อพระคัมภีร์ที่กำหนดคริสตจักรในพระคัมภีร์ไบเบิลของพระเจ้าและตรวจสอบจุดประสงค์และ
พันธกิจของคริสตจักร

ในระหว่างนี้ เพื่อให้เข้าใจบทเรียนนี้ได้ดีขึ้น เราขอแนะนำให้คุณอ่านคู่มือฟรีต่อไปนี้:

- คุณสามารถมีศรัทธาที่มีชีวิตได้
- บัญญัติสิบประการ
- โศกชะตาของคุณคืออะไร?
- ถนนสู่ชีวิตนิรันดร์
- พระกิตติคุณแห่งราชอาณาจักร.
- การเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณ: กระบวนการของการกลับใจใหม่

จุดที่ต้องไตร่ตรอง

คำถามเหล่านี้มีไว้เพื่อช่วยในการศึกษา
เพื่อกระตุ้นความคิดเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวคิดที่กล่าวถึงในบทเรียนนี้
และเพื่อช่วยให้คุณนำไปใช้ในระดับส่วนตัว
เราขอแนะนำให้คุณใช้เวลาเขียนคำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้และเปรียบเทียบกับพระคัมภีร์ที่ให้มา
โปรดอย่าลังเลที่จะเขียนความคิดเห็นหรือคำแนะนำใดๆ ถึงเรา
รวมถึงคำถามเกี่ยวกับหลักสูตรหรือบทเรียนนี้

• พระคัมภีร์อธิบายถึงพระวิญญูณบริสุทธิด้วยวิธีใดบ้าง? (2 ทิโมธี 1:7; กิจการ 2:1-4; ยอห์น 7:37-39;
15:26)

• พระเจ้าทรงพอใจผู้เผยพระวจนะและผู้รับใช้คนอื่นๆ ในพันธสัญญาเดิมด้วยพระวิญญูณหรือไม่?
(เนหะมีห์ 9:20; 2 เปโตร 1:20-21) แต่ประชาชนไม่ฟัง? (เนหะมีห์ 9:30; เศคาริยาห์ 7:11-12)

• พระเจ้าเสนอให้เปลี่ยนใจมนุษย์อย่างไร? (เอเสเคียล 36:26-28; เยเรมีย์ 31:31-34)

•
พระวิญญาณบริสุทธิ์มีความสำคัญต่อความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์อย่างไร?
(โรม 8:8-11, 14-17; 1 โครินธ์ 2:12-14)

• เราควรขอให้พระเจ้านำทางเราโดยผ่านพระวิญญาณเพื่อให้เข้าใจพระคัมภีร์อย่างถูกต้องหรือไม่? (ลูกา 11:13; ยอห์น 14:26; 16:13)

• พระวิญญาณบริสุทธิ์สร้างเราให้ถูกสร้างใหม่อย่างไร
และนั่นทำให้ผู้ที่กำลังเปลี่ยนแปลงต้องรับผิดชอบอะไรบ้าง? (โคโลสี 1:27; 3:9-10, 12-14; กาลาเทีย 2:20;
3:26-27; 2 โครินธ์ 5:17; เอเฟซัส 4:22-24)

• เราควรลอกเลียนแบบหัวใจและความคิดของใคร? (ฟิลิปปี 2:5)

• พระวิญญาณของพระเจ้าควรเกิดผลอะไรในตัวเรา? (กาลาเทีย 5:22-23; 1 โครินธ์ 13:4-8; สดุดี 5:11-12; มัทธิว 5:9; ยาโคโบ 5:7-8; โรม 12:10; สดุดี 33:5; ลูกา 16:10-12; 2 ทิโมธี 2:24; กิจการ 24:24-25)

• พระเจ้าประทานของประทานพิเศษแก่ผู้ที่อยู่ในคริสตจักรของพระองค์ผ่านทางพระวิญญาณหรือไม่?
(โรม 12:4-8; 1 โครินธ์ 12:4-7; 13:13)